

Povodom osmogodišnjice nacional-socijalističke revolucije u berlinskoj sportskoj palati

30. januara. 1941.

U svom velikom govoru u berlinskoj Sportskoj palati prilikom masovne manifestacije, povodom osmogodišnjice nacional-socijalističke revolucije, Adolf Hitler izneo je sledeće:
Moji nemački sunarodnici i sunarodnice!

U istoriji je već često puta dolazilo do promena vlade, pa i u istoriji našeg sopstvenog naroda. Ali je da nijedna promena vlada nije bila praćena posledicama koje su tako duboko zadirale, kao ta promenakvoja se desila pre osam godina. Položaj Rajha bio je tada očajan. Nisu nas pozvali da preuzmemo vođstvo nacije u trenutku kada se ona nalazila u jednom velikom usponu, već nam je vlast data pod najtežim pritiskom koji je uopšte bio moguć, naime pod pritiskom ubeđenja da je već sve izgubljeno. U očima onih koji su nam bili najskolniji mogao je to možda da pretstavlja poslednji pokušaj, oni pak koji su nam želeli zlo nadali su se da će time i nacional-socijalistički pokret biti definitivno osuđen na propast.

Da nije uspelo da se nemački narod spasi kao nekim čudom, tada bi tadašnja situacija završila katastrofom. Jer se već punih petnaest godina išlo putem propasti. Vakako da je ta sizuacija bila samo rezultat svetskog rata i njegovog ishoda, rezultat našeg vlastitog unutrašnje-političkog, moralnog a time i vojničkog sloma.

Zbog toga je važno da se baš ovoga dana setimo ponovo uzroka te nacionalne nesreće.

Koji je bio uzrok svetskog rata? O tome je već u raznim raspravama i suviše mnogo napisano. Američki doktori istražili su po nalogu sadašnjeg predsednika Ruzvelta uzrok svetskog rata i priton su konstatovali da se nije moglo raditi o nemačkoj krivici. U takvim velikim istorijskim trenucima ličnosti igraju samo onda neku ulogu kada kao stvarno istaknute pojave stupe u javni život. To tada nije bio slučaj. Ni na nemačkoj ni na protivničkoj strani nije bilo sličnosti izvanrednog formata. Prema tome razlog nikako nije mogao da leži u nesposobnosti ili htenju pojedinaca, već su uzroci bili mnogo dublji.

Pre svega tadašnja nemačka državna formanije mogla da bude uzrok za tadašnji rat. Jer Nemačka je već bila demokratija, i to kakva demokratija! Demokratija koja je bila strogo kopirana prema uzorima inostranstva, Zapada, jedno kompromisno rešenje između monarhije i parlamentarne demokratije, dakle takozvana ustavna monarhija sa praktično parlmentarnim vođstvom. Ta država dakle, po svojoj državnoj formi svakako nije mogla da predstavlja uzrok za rat demolatija protiv tadašnjeg Rajha.

Nemačka, posmatrana kao politički faktor u svetu mogla je već više da bude uzrok za rat , jer su se nemačka plemena i države posle vekovne podvojenosti i nemoći konačno ujedinile , iako samo prividno, u jednu novu državu, jedno carstvo, i time takozvanoj ravnoteži sila u Evropi dodale jedan nov elemenat snage koji je sasvim prirodno bio osećan kao strano telo.

Još veća je valjda bila nenaklonost prema tadašnjem Rajhu kao privrednom faktoru. Dok je Nemačka pokušavala stolecima da ukloni svoju privrednu bedu, time što je dopuštala da ljudi postepeno izgadne ili ih je prisilila da se ise, počel je ondašnja Nemačka da se konsolidacijom svoje političke snage razvija sve više u jednu privrednu snagu, tj. Da umesto ljudi eksportira robu i da sebi osigura u svetu potrebna tržišta. Postupak koji je ako ga posmatramo sa našeg gledišta bio prirodan i pravedan, ali se sa gledišta drugih osećao ipak kao zahvat u njihove najsvetije domene. Time smo se već dotakli države, koja je to osećalacao nepodnošljiv zahvat: naime, Engleske!

Pre toga je Engleska kroz trista godina stvarala postepeno svoje takozvano svetsko carstvo. Ovo svetsko carstvo nije stvoreno slobodnom voljom ili jednodušnim manifestacijama, namerama ili nazorima pogođenih naroda, nego samo silom. Vodio se rat za ratom, narodu za narodom oduzimana je sloboda, rušena je država za državom, da bi se konačno stvorila ta tvorevina, koja se zove Britanska Imperija.

Pri tom je demokratija bila samo prava maska; Iza nje se u stvari krije vlast nad narodima u celini, a u pojedinostima potlačivanje i podjarmljivanje ljudi. Ova država ne sme danas da se usudi, da odista dozvoli svojim članovima da glasaju, da li bi posle vekovnog pripremanja sada bili možda spremni, da budu dobrovoljni članovi ove svetske zajednice. Naprotiv! Hiljade egipatskih i indijskih nacionalista pune tamnice i zatvore. Koncentracione logore nije pronašla Nemačka već su Englezi njihovi pronalazači, da bi takvim institucijama postepeno slomili kičmu drugim narodima, skršili i uništili njihov nacionalni otpor, da bi se tako konačno te narode učinilo sklonim da preuzmu britanski jaram demokratije. Ali pritom se Engleska poslužila još jednim drugim značajnim sredstvom, sredstvom laži i propagandističke fraze. Postoji poslovice, koja kaže da Englez misli na pamuk, kada govori o Bogu. A tako je i danas. Ako se pomisli, kako se ti ljudi, koji hladnokrvno teraju narod za narodom u borbu, koja služi samo njihovim materijalnim interesima, ostalom svetu prikazuju svetim i pobožnim, tada se može samo reći: Retko je kada ljudsko licemerstvo došlo do takvog savršenstva, kao što je to slučaj kod današnjeg Engleza. Svakako je rezultat ovog tristagodišnjeg krvlju natopljenog puta, kojeg ke prevalila britanska istorija, bila činjenica da 46 miliona Engleza u matici zemlji danas vladaju nad gotovo četvrtinom zemaljske površine, i to kako u pogledu prostora, tako i u pogledu broja stanovništva a to znači da na 46 miliona ljudi dolazi gotovo 40 miliona kvadratnih kilometara prostora.

Važno je, moji sunarodnici, da mi to stalno dovikujemo svetu, jer bezobrazni demokratski lažovi istupaju i tvrde da takozvane totalitarne države žele da osvoje svet, dok su stvarni naši stari neprijatelji već odvajkada osvajači sveta! Ovo britnsko svetsko carstvo ostavilo je za sobom na putu svoga postojanja samo jednu jedinu reku krvi i suza. Ono danas nesumnjivo vlada ogromnim delom sveta. Ali i sada se ova vladavina nad svetom ne sprovodi možda nekom idejom, već bitno snagom nasilja i, ukoliko ona ne bi bila dovoljna, snagom kapitalističkih ili privrednih interesa.

Ako imamo pred očima ovo čudno stvaranje britanskog svetskog carstva, onda će taj proces biti razumljiv činjenicom da je evropski kontinent u tom razvoju kao jedinstven faktor bio isključen. Ovo se pre svega dolumentovalo isključenjem Nemačkog Rajha. Tri stotine godina jedna Nemačka praktčki nije postojala. Dok su Britanci govorili o Bogu, a pred očima imali svoje privredne interese, vodio je nemački narod, usled preteranih religioznih spornih pitanja, kroz vekove unutrašnje krvave ratove, što j bila jedna od pretpostavki za mogućnost stvaranja britanske svetske imperije.

Upravo u onoj meri u kojoj je nemački narod potrošio svoju snagu u unutrašnjoj borbi i time otpao kao spoljno politički faktor mogla je Engleska na razbojnički način da stvori svoje svetsko carstvo!

Ali nije to samo Nemačka bila u ta tri veka isključena praktički od konkurencije na tom svetu. To isti je važno i za Italiju. Tamo su postojale slične pojave kao i u Nemačkoj, manje religiozne ali zato državne i dinastičke vrste. A opet iz drugih razloga došlo je do isljučenja daljnih velikih nacija u istočnoj Aziji, koje su se u isto tako već pre četrsto godina počele da odstranjuju od ostaloga sveta i koje su, ne poštivajući vlastiti životni prostor, utonule u dobrovoljnu povučenosť.

Tako je naročito u Evropi nastala politička konstelacija, koju je Engleska označila kao takozvanu ravnotežu sila ali koja je bila dezorganizacija evropskog kontinenta u korist britanskog ostrvskog carstva. Stoga je bio cilj britanske politike kroz vekove, da održi tu dezorganizaciju; naravno ne pod ovim imenom nego pod jednim lepšim. Kao što je već rečeno, nije se govorilo o pamuku niti o dezorganizaciji naroda nego o Bogu, ili o „ravnoteži sila“. I samo je ta takozvana ravnoteža sila, tj. u stvari unutrašnja nemoć Evrope omogućila Engleskoj da izigra uvek ponovno od slučajado slučaja i prema poterbi, državu protiv države, da bi time evropsku snagu zaplela uvek u unurašnje borbe i da bi sa svoje strane u potpunom miru prodrła u prostore sveta, koji su pružali srazmerno manji otpor.

Pa, ako danas još uvek govorimo o nekoj svetskoj sili Engleske, ili o Engleskoj kao gospodaru sveta, onda je to samo zabluda; Engleska je iznutra, i pored toga što jeosvojila svet, socijalno najzaostalija zemlja u Evropi! To je država čija je cela izgradnja podešena prema interesima jednog relativno malog i tankog gornjeg sloja i jedne jevrejske klike koja je vezana sa tim slojem. Interesi širokih slojeva pri izgradnj ove države uopšte ne igraju nikakvu ulogu. A i pri tom se; govori se o slobodi, govori se o demokratiji, govori se o tekovinama liberalnog sistema a pod tim se ipak ne podrzumeva ništa drugo nego stabilizovanje režima jednog društvenog sloja, koji je, zahvaljujući svom kapitalu, dobio u ruke štampu, te je organizuje i

njome upravlja i tako stvara „javno mnjenje“. Tako je moguće da u jednoj od prirode tako blagoslovenoj tvorevini, u državi koja raspolaže najvećim bogatstvima sveta, kojoj stoje na raspolaganju ogromni životni prostori, koja, ukupno uzevši, ima jedva jednog stanovnika na kvadratnom kilometru, milioni ljudi nemaju nikakvog udela u tim blagodatima, već bednije žive nego li ljudi u našim prenaseljenim srednjeevropskim državama. Zemlja koja predstavlja za malobrojne pojedince raj, je za mase ustvari sama beskonačna beda; beda u pogledu ishrane, beda u pogledu odevanja, beda prvenstveno u pogledu stanovanja, u pogledu sigurnosti zarade i u pogledu čitavog socijalnog zakonodavstva.

I kada se danas odjednom pojavi neki radnički sekretar koji je iako “opozicionar“, uz to plaćen od ržave te kaže: „Engleska će posle ovoga rata, nakon svoje pobede morati da započne da se lati socijalnih pitanja i da reši socijalne probleme; mi ćemo morati da se brinemo o širikim slojevima“ itd. – onda mogu ovom sekretaru amo da odvratim: „To je kod nas već davno učinjeno!“

Sve je to za nas zbog toga interesantno jer dokazuje naše tvrđenje da je Engleska socijalno najzaostaliya zemlja na svetu. I tako je, dakle, ovo gigantsko spoljašnje bogatstvo, posmatrano iznutra u stvari neplodno, ako anstrahujemo nekolicinu malobrojnih ljudi i ako široke mase podvrgnemo jednom poređenju.

Ali i spoljnopolitički gledano je ova vladavina nad svetom samo obmana! Svet je dobio nove centre. Džinovske su države nastale van evropskog kontinenta, ili pak države koje se prostiru daleko preko njegovih granica a koje Engleska ne može ni da napadne pa ni da ugrozi. Čitava britanska ideja o vladavini nad svetom počiva sada samo još na tome, da se dobije pomoć stranih naroda da bi se upotrebili u borbi protiv kontinenta. Van ovog evropskog kontinenta može engleska diplomatija pokušati da sačuva svoj položaj u najboljem slučaju time što će da izigra druge snage. A to znači da ona već sada mora da se trudi da takozvanu evropsku ravnotežu sila proširi u ravnotežu sila čitavog sveta, drugim rečima da izigra svetske države jednu protiv druge da bi tako zadržala bar deo svoje svetske moći.

Već decenijama mrze nas oni!

U Evropi je buđenje naroda beć odstranilo takozvanu teoriju o ravnoteži sila, dakle princip dezorganizacije kontinenta. Na tom dezorganizovanom kontinentu započeo je nacionalni razvitak nemačkog naroda, a time i obrazovanje novog rajha. Na jugu od nas pošla je Italija istim putem. Time su pridošli novi elementi koji su ravnotežu sila učinili varkom. I u tome vidimo sada stvarni i dublj uzrok svetskog rata.

Od godine 1871, od dana kada su nemačka plemena počela da se organizuju i pod vođstvom jednog velikog, genijalnog državnika ponovo obrazovala jednu državu, dakle otkako je već polako nagoveštavani nacionalni preporod nemačkog naroda dobio državno jedinstvo, od toga dana počela je Engleska da tu novu tvorevinu pogoni svojom mržnjom. Već 1871, već 1870, odmah posle bitke kod Sedana počele su engleske novine da ukazuju na to, da je ta nova tvorevina za Englesku štetnija nego što je to bila Francuska. Već tada su gajene nade da bi Pruskoj moglo poći za rukom da u jednom drugom ratu pobedi i oslabi Francusku; ali nije se htelo da iz pruske proizide nacionalni nemački preporod ili da se čak stvori jedan novi Nemački Rajh. Tako je došlo do onog razdoblja od 1871 do 1914 u kom je Engleska neprekidno podstrekivala na rat protiv Nemačke, pri svakoj prilici istupala protiv nemačke neprijateljski, dok konačno nije izbio svetski rat, koji je delo jedne sićušne grupe internacionalnih besavesnih nitkova. I taj svetski rat mogla je Engleska da vodi samo sa tuđom pomoći. Pri tom je zanimljivo da se ustanovi čitav tok razvoja ove britanske politike za svetskom moći kroz oprilike 400 godina. Najpre borba protiv Španije uz pomoć Holandana, potom borba proti holandana uz pomoć drugih evropskih država, među njima i Francuske, onda borba protiv Francuske uz pomoć Evrope i konačno borba protiv Nemačke uz pomoć Evrope i ostalog sveta, koji je stajao na raspolaganju. Svetski rat koji je od 1914 do 1918 uzdrmao Evropu bio je isključivo namerni produkt britanske državničke veštine. Uprkos toga što je onda čitav svet bio mobiliziran protiv Nemačke, Nemačka u stvari nije bila pobeđena. Mi to danas možemo mirno da izgovorimo. Ja ne bih hteo da budem kritičar prošlosti sve dok sam nisam nešto bolje učinio. Ali danas mogu kao jedan od onih koji su nešto bolje učinili da i prošlost kritički promatram i prosuđujem. Ja mogu samo da kažem: uspeh godine 1918 je isključivi rezultat retkog gomilanja ličnih nesposobnosti u odstvu našega naroda, jedinstvenog gomilanja koje u istoriji do sada nije postojalo, niti će se u budućnosti da ponovi, to možete da mi verujete!

Mi smo imali i suviše mnogo poverenja

I uprkos toga odupirao se nemački vojnik preko četiri godine naletu neprijateljskog sveta. I on bi se još dalje odupirao da nije kao daljni momenat pridošlo tada još postojeće verovanje nemačkoga naroda u časnost preostalog demokratskog sveta i njegovih državnika. Ovo verovanje nemačkog naroda, koje su mnogi, tada žalili, istorija je strašno nagradila.

I kada danas dođu Englezi i veruju da je dovoljno ako ponovo stave na gramofon stare propagandističke ploče iz 1917 i 1918 godine da bi njima postigli novi efekat tada samo mogu da kažem: oni nisu ništa zaboravili ali i, na njihovu nesreću, ništa naučili! I po tome se razlikuju od nemačkog naroda! Nemački narod je od tada nešto naučio, ali ni on nije ništa zaboravio! Mi pri tom nećemo da budemo sitničavi. U istoriji je već nekoliko puta došlo do prekršaja reči, ali ono što se desilo 1918, 1919, 1920 i 1921 godine nije bio jedan prekršaj reči, već prekršaji u neprekidnom nizu! Nije jednom bila prekršena reč, već nijedna reč nije držana! Nikada još jedna velika nacija nije bila tako prevarena kao tada nemački narod. Šta nam se garantovalo, šta sve obećavalo tom dobronamernom narodu – a šta su učinili našem narodu! Opljačkali su nas i eksploitalisali! Poslužili su se pri tom jednim strašnim državnikom, Amerikancem, da bi postigli još veće verovanje kod nemačkog naroda. A možda je to i bio razlog zbog koga je uspeo taj manevar kod nemačkog naroda. Stoga je on i u tom pogledu imun protiv svih sličnih pokušaja u budućnosti. Nemački narod je tada godinu za godinom imao prilike da razmišlja o časnosti demokratskih garancija, obećanja, demokratskih reči i demokratskih državnika, da vrši poređenja i da to praktično oseti na svom sopstvenom telu. A iz toga vremena je konačno proizašao nacional-socijalistički pokret!

Čudo verovanja

Ako se upita: “Zašto ste se bacili na jednu potpuno novu ideologiju?” Jer je stara tako bedno potkazala! Ne samo u unutrašnjoj politici. Demokratija bila je kod nas jedna bedna tvorevina. Kada su 40-50 partija jedna drugoj konkurisale sa svojim ideološkim interesima koji su polazili od poseda, od nivoa biciklističkih udruženja pa sve do kućevlasnika, tada je to već samo po sebi predstavljalo jednu vrlo rđavu sliku. Ali bez obzira na to kada bi za to bedno unutrašnje političko deformiranje našeg života bili nagrađeni u spoljnom pogledu moglo bi se reći da je doduše to oruđe u unutrašnjoj politici potkazalo, ali se zato prema nama bar u spoljnom pogledu pristojno postupalo. U unutrašnjem pogledu je to sve skupa bilo jedna lakrdija: ali je bar okolni svet postupao tako kao da hoće da nas shvati ozbiljno, Bar je nešto od onoga što se obećalo, bilo ispunjeno.

Ali koga su punih petnaest godina pljačkali, koga su prevarili i eksploitalisali? Možda nacional-socijalističku državu? Ne, nemačku demokratiju!

Kada sam 1918 došao iz bolnice kući i doživio zimu 1918 i 1919, bilo je meni, kao i mnogim drugima jasno da se od postojećeg političkog sveta u Nemačkoj ne može više očekivati neka obnova. Stoga sam ja, kao i mnogi drugi, počeo da tražim. Tada je nastalo shvatanje koje je docnije kao nacional-socijalizam priobilo za sebe nemački narod, shvatanje koje je polazilo od spoznaje da je nemačka nacija podlegla u borbi zato što je sebi dozvolila taj luksuz da svoju snagu istroši u unutrašnjoj politici. Prema jednom večno važećem zakonu to trošenje snage u unutrašnjosti je otklonilo snage koje su bile potrebne prema spoljašnjem svetu. Tadašnja demokratija se naravno nadala da će uspeti da zadobije prijateljske simpatije drugih, ali ona nije upoznala ništa drugo do goli egoizam groznih podlih finansijskih interesa koji su počeli da pljačkaju svuda tamo gde se moglo opljačkati. Nije se ni smelo očekivati nešto drugo.

Ali kocka je pala: Jedno mi je izgledalo jasno: ni jedan istinski uspon nije mogao da bude spolja započet, već samo iznutra. Nemačka nacija je pre svega morala da doživi preobražaj svog unutrašnjeg političkog života koji bi ponovo ujedinio sve snage Nemačke, a pre svega njene idealističke snage. Kako su tada stvari stajale, te idealističke snage nalazile su se u dva tabora, u socijalističkom i nacionalističkom. I baš ta dva tabora, koja su napadala jedan drugog i koja su se najoštrije borila, morala su biti sasatavljena u jedno novo jedinstvo.

Danas, moji sunarodnici, kada u znaku toga jedinstva marširaju milioni i milioni, smatra se to kao nešto samo po sebi razumljivo. Ali godine 1918 i 1919 izgledalo je to kao izrod bolesne fantazije. Sažaljevalo me se u najboljem slučaju. Ali možda je to, moji sunarodnici, bila sreća. Da sam ja tada bio ozbiljno shvaćen, bio bi verovatno uništen. Jer pokret je bio isuviše malen a da bi mogao pružiti otpora tom uništavanju. To je

možda bila volja prirode ili možda čak i sudbina koju je hteo Bog, da su nas tada ismejivali, rugali nam se, da se izvesna propaganda uveseljavala na naš račun i sve shvatala kao lakrdiju. Tako je postepeno uspevalo da se obrazuju prva jezgra jedne nove narodne zajednice u našem pokretu i jedna gotovo neverovatna istorijska pojava, naime da se pod vođstvom najvećim delom nepoznatih ljudi pridobiju pristalice u prvom redu među širokim narodnim masama.

Može se smatrati da je samo još u jednoj drugoj državi taj proces dosada uspeo, naime u Italiji, inače dosada nigde drugde u Evropi. U mnogim državama vidimo možda tek početak. U ponekim demokratskim državama se možda uviđa značaj jednog takvog procesa i veruje se da bi se raznim smicalicama moglo postići nešto slično. Ali pri tom se zaboravlja pre svega jedno: Takav preporod jednog naroda je stvarno nečuvan proces, proces za koji je poterbno više vere nego za apstraktno mudrovanje. I da nam je u godinama 1918, 1919, 1920 i 1921 postepeno priticala ta primitivna vera širokih narodnih masa, to je predstavljalo prvo jezgro našeg pokreta; to je ono što je te male ljude koji su došli iz preduzeća, fabrika, rudnika, seljačkih dobara, kancelarija itd. Navelo na to da se bore za budućnost te ideje, toga pokreta i njegove kasnije pobede.

Mi smo tada zastupali jedno saznanje: ako nemačka nacija ne popravi svoj položaj prema svetu, tj. ako ne postane ponovo moćnim političkim faktorom, tada će u kratkom vremenu stvarno imati 20 miliona ljudi manje. Jer to se moglo izračunati: nezaposlenost je rasla iz godine u godinu, a sa njom je pogotovo uzela maha bescilnost u nacionalnoj koncepciji i u planskoj privredi. Većite promene režima onemogućavale su svako predviđanje na duža vremena. Projekti koji su bili predviđeni za vreme od tri meseca, nisu imali više nikakvog smisla, jer je onaj koji je došao na vladu unapred mogao znati da posla tri meseca više neće vladati. Jednan je govorio: "Zašto da ja ono uklanjam, što su drugi pokvarili" – A drugi bi rekao: "Zašto bi ja to poboljšao, kad znam da će me potom neko drugi da zameni." – Ljudi uopšte više nisu nalazili razloga da pristupe temeljitim i istinskim rešenjima. Time je pak nacionalna nemoć

----- da se širi broj nezaposlenih da se povećava, a broj onih koji rade da se smanjuje, te se je teret na njihovim leđima morao da povećava, i time njihova izdržljivost da se smanjuje i tako je najzad mogao da dođe samo slom čiji se kraj nije mogao sagledati. Tako se moglo predvideti, da bi se ostvarilo duševno i humano proročanstvo velikog francuskog demokrate Klemansoa, naime da je nas za 20 miliona ljudi više nego što treba. Tome nasuprot nastao je program koncentrisanja nemačke snage koji je sebi postavio za cilj, da naše životno pravo u svakom pogledu odbrani.

Time smo izabrali put koji se nalazio između dva ekstrema. Prethodno smo već u jedan eksterm, naime u liberalni, individualistički, koji je stavljao individuu ne samo u središte posmatranja već i čitavog delanja. Na drugoj strani stajala je teorija čovečanstva kao jedan univerzalni pojam. Između ta dva ekstrema nalazio se naš ideal: narod, u kome gledamo duhovnu i fizičku zajednicu, koju je providenje htelo i formiralo i u koju smo mi stavljeni a u kojoj jeino možemo da izgradimo svoju egzistenciju. Svesno sm sve naše misli podredili ovome cilju, interese tome cilju prilagoili, sve mere doveli u sklad sa njim. Tako je postala nacional-socijalistička ideologija, koja pretstavlja pobedu nad individualizmom, ne možda u tome smislu da on krnji individualnu sposobnost ili da koči inicijativu pojedinca, već samo u tome smislu, da iznad individualne slobode i iznad svake inicijative pojedinca stoji zajednički interes, da taj zajednički interes pretstavlja ono što reguliše, što određuje, i ako je potrebno, ono što sprečva, i najzad, ako je potrebno, ono što naređuje.

Velike žrtve

Time smo tada započeli borbu protiv svih, protiv pristalica individualističkog načela isto toliko i protiv pristalica opštečovečanske ideje. U toj smo borbi mi za petnaest godina osvojili nemačku naciju. Pri tome sam ja uvek zatupao gledište da pridobijem svoje sugrađane. I, ako je ovaj pokret posle godinu dana brojao prvih deset hiljada pristalica pa zatim sve dalje rastao, tada su te pristalice bili sunarodnici koji su ranije verovali u nešto drugo. U reovima moje partije marširali su dakako samo Nemci koji su već ranije bili u raznim pokretima. Stotine hiljada članova mojih SA i SS odreda bili su ranije borci u drugim organizacijama. Bila je to možda najveća duševna borba, koja je uopšte izvojevana u našoj istoriji. Jasno je da nikoga nisam mogao da prisilim da ide sa mnom, da stupi u moje organizacije; svi su oni morali da budu ubeđeni, i samo iz njihovog unutrašnjeg ubeđenja u oni primali na sebe velike žrtve.

Ta je borba morala zaista da bude vođena duhom, tj. snagom govora, reči, pisma, i time ubeđenja. I samo tamo gde bi neki pkaosni protivnik rekao: “Duhom ne ne mogu da vam se suprotstavim, ali sam jači od vas. I pošto vam se duhom ne mogu suprotstaviti, odupreću vam se silom“ – samo tamo, svakako, sam i ja kao bivši vojnik sa fronta izabrao odgovor, koji je prema sili bio kao jedini na svom mestu: silom protiv sile!

Tako je postao borbeni pokret koji se borio duhom sve dok je i protivnik bio spreman da nastupa takođe sa duhovnim oružjem, ali koji nije dao da ga se strahom odvрати od toga, da se pozove na silu, čim je protivnik sa svoje strane mislio, da će silom moći da ubije duh.

Legalni put

Pri tom smo imali za protivnike one, koji su i spolja uvek istupali protiv nas: mešavinu svih onih ljudi iz svih zemalja, koji internacionalno osećaju, misle i rade. Vi, sunarodnici moji, poznajete ondašnje koalicije koje su nastupale protiv nas, i ja danas mogu da kažem: u toj duhovnoj borbi mi smo ih svuda pobedili; jer, kad sam ja konačno pozvan na vlast, došao sam na vlast, pod predsedništvom generalfeldmaršala fon Hindenburga, legalnim putem, na osnovu najjačeg pokreta, a taj je stajao iza mene!

Što znači: takozvana nacional-socijalistička revolucija pobedila je pod demokratskim sistemom demokratiju demokratijom!

Pokret je sebi osigurao svu vlast strogo legalnim putem. I danas stojim pred vama na osnovu mandata nemačke nacije, i to mandata, jačeg od mandata m kog od sadašnjih takozvanih demokratskih državnika.

Naš program

Kad sam 1933 došao na vlast, bio je naš put jasno ocrtan. On je unutar bio tačno određen kroz 15-godišnju borbu, koja nas je na hiljadu manifestacija učinila obaveznim nemačkom narodu. I bio bih nečastan i zaslužio bih da me se kamenuje, da sam makar za samo jedan korak od tog programa odstupio ili kad bih to ubuduće to učinio.

Taj je program u društvenom pogledu izneo: stvaranje nemačke narodne zajednice, savlađivanje svijju klasnih i staleških predrasuda, vaspitavanje nemačkog čoveka u duhu zajednice, i, ako je potrebno, kršenje otpora onih koji se toj zajednici neće pokoravati.

U privrednom pogledu program je uznosio: izgradnju nemačke nacionalne privrede, koja će uz priznavanje značaja privatne inicijative ipak ceo privredni život podrediti i podvrgnuti opštim interesima.

I, verujte mi, ni tu se neko drugo postavljanje ciljeva ne može više zamisliti. U vremenima, kad su narodi primorani da na bojnim poljima brane svoje interese, te se pri tom ne može praviti razlika između onih, koji imaju mnogo, i onih koji imaju malo, u takvo se doba ekonomske privilegije ili težnje za prevlašću ne mogu više, na štetu opštih interesa, očuvati.

Versaj – najveća nepravda

Kao i svuda, tako sam takođe i ovde išao putem poučavanja, vaspitanja, polaganog prilagođavanja. Jer to je bio moj ponos da povedem ovu revoluciju, a da u Nemačkoj ne bude razbijeno niti jedno prozorsko staklo, revoluciju koja vodi najvećim preokretima, koji su se ikada dogodili na zemlji i koja ne uništava niti najneznatnije vrednosti nego sve postepeno izjednačava, koja okreće jednu skretnicu za drugom, dok konačno velika zajenica nije našla svoju novu formu. To je bio naš cilj.

I upravo tako bilo je i spoljno politički. Tu sam postavio program: Otstranjenje Versaja. Neka se danas u protivnom taboru ne prave tako ludim kao da bi to bio možda neki program, koji sam tek otkrio u godini 1933, 1935 ili 1937. Ta gospoda trebala jednom samo, umesto da slušaju glupo emigrantsko brbljanje, čitati ono što sam ja pisao i to hiljadu puta pisao.

Niko nije češće izjavio i niko nije napisao šta hoće, nego što sam ja to učinio, a ja sam pisao uvek ponovo: Otstranjenje Versaja.

Ne zato jer sam ja to sebi uvratio u glavu, nego jer je Versaj najveća nepravda i najpodlije zlostavljanje jednog velikog naroda što ga istorija uopšte poznaje i jer bi bez otstranjenja ovog prisilnog instrumenta nemačkog uništenja bilo nemoguće svako buduće životno održanje našeg naroda.

S tim programom nastupio sam u godini 1919 još kao vojnik, i tada sam o tome prvi put govorio i taj program sam ustrajno nosio pred sobom kao svečan i obavezan zavet kroz sve godine borbe za vlast. A kada sam došao na vlast tada nisam rekao kao demokratski političari: Crnac je učinio svoju dužnost, sada može ići, nego sam se u tom času zavetovao: Zahvaljujem ti Bože, da si me sada doveo tamo gde mogu konačno ostvariti svoj program.

Ponude za ponudama

Ali ni tu nisam hteo da taj program ostvarim silom, nego sam govorio toliko koliko čovek samo može da govori. Dokaz su zato moji govori u Rajhstagu, koje ne može bilo kakav demokratski državnik izbrisati iz istorije. Kakove sam sve ponude učinio! Kako sam ih molio da budu razumni i da ne uskraćuju jednom velikom narodu mogućnosti života i egzistencije. Kako sam ih dokazivao, da to njima samima ne donosi nikakve koristi i da je besmisleno, da im šta više samo škodi! Šta sve nisam učinio u ovom nizu godina da bi im olakšao put ka sporazumu! Nikada ne bi bilo potrebno dospeti u to zakmičenje u naoružanju da to drugi nisu hteli. Ja sam im podneo predloge. Ali bilo je to ipak tako, da je svaki predlog, samo jer je dolazio od mene, dostajao da odmah uzbudi izvesnu jevrejsko-internacionalno kapitalističku kliku, upravo tako moji sunarodnici kao i kod nas u Nemačkoj, gde je takođe svaki razumni predlog nas nacional-socijalista bio unapred već zato odbijen jer je dolazio od nas.

Tako je bilo ovde. Moji govori u Rajhstagu 17 maja 1933 i moji kasniji govori, moje bezbrojne manifestacije na javnim zborovima, svi moji memorandumi, koje sam tada napisao, svi su oni prožeti jednom istom mišlju: da se svakako nađe jedan put da se mirnim piutem provede revizija ovoga ugovora.

Sve je bilo uzaludno

A da je taj ugovor bio podao dokument, to su na kraju priznali sami njegovi stvaraoci, šta više priznali su da se ima ispitati mogućnost jedne revizije. Oni su zato odredili Društvo naroda, tj. oni su time učinili jarca baštovanom. Ovo Društvo naroda, koje je na jednoj strani bilo tu zato tu da osigura da se taj ugovor ispuni, to je društvo na drugoj strani imalo da bude nadležno za njegovu reviziju. Ponajpre mi nismo bili u Društvu naroda, a posle nemačko sudelovanje nije u načelu bilo ništa drugo nego podmirivanje godišnjih plaćanja. To je bilo jedno "pozitivno" što je iz toga proizilazilo za Nemačku. Ali uostalom Nemačka je ipak bila jedna demokratija. Njeni demokrati su tamo prosjačili, oni su puzali u Ženevi na kolenima pred ovim internacionalnim forumom i molili "Dajte nam reviziju!" Sve je bilo uzalud!

Ja sam kao nacional-socijalista nakon malo meseci video da se od tog forum ne može ništa dobiti. Ja sam tada povukao konsekvence. Ali čini se da su nas naši protivnici ipak uvek zamenjivali s ljudima s kojima su imali posla od novembra 1918. Ali s tim ljudima nema ništa zajedničkog ni nemački narod, a ni mi. To nije bila Nemačka! To je bilo nekoliko bednih subjekata, koje su plaćali Englezi i Francuzi i izdržavali Jevreji! To nije bio nemački narod! Nemački narod nije s time imao nikakva posla. Dovedi nas s tim u vezu, je za nas uvreda!

Dakle ako se verovalo da se protiv nas može da upoterbe iste metode kao pre toga protiv novembarskih političara, tada se govorilo o svemu samo ne o onom što je bilo važno. To oni nisu smeli od nas da očekuju: da možda idemo u Ženevu da bi trajno prosjačili, dobijali udarce i ponovo prosjačili. Tu su oni zamenili nekadašnjeg nemačkog borca sa fronta sa izdajnicima iz godeine 1918.

Britanci nas nisu pobedili

Ovi novembarski političari nisu mogli drukčije nego da se podvrgnu. Jer i oni su bili u finansijskim okovima tog drugog sveta. Ali mi, mi nismo imali nikakvog razloga da se sagnemo pred tim drugim svetom; ili uobražavaju li Englezi možda ozbiljno da ja posedujem prema engleskoj kompleks manje vrednosti... Oni su nas tada obmanuli svojim prevarama i jednom laži. Ali britanski vojnici nisu nas pobedili! Niti sada još ne izgleda da se tu nešto promenilo.

Za mene je dakle bilo jasno da se mi moramo udaljiti od Ženeve, ako se u Ženevi ne bi moglo ništa da postigne dobrovoljnim raspravama i pegovorima. Ja se u svom životu još nikada nisam nikome nametao. Ko ne želi sa mnom da govori taj i ne treba. Meni to nije potrebno.

Nemačka je bila pre svetsko carstvo nego Engleska

Nas ima 85 miliona Nemaca i ti Nemci to takođe ne trebaju, jer oni imaju veliku istorijsku prošlost. Oni su imali svetsko carstvo onda, kad je Engleska još bila jedno malo ostrvo.

I to nešto duže od 300 godina.

Tako nas se prisililo da idemo putem kojim smo išli. Društvo naroda je za nas imalo samo porugu i potsme. Radi toga smo se udaljili. Konferencija o razoružanju pružala je istu sliku. Stoga smo je napustili. Tada smo išli putem kojim smo silom prilika morali da idemo, nastojavši uvek pri tome da dođemo ipak još do sporazuma ako je ikako moguće. I ja smem na to da ukažem da nam je to gotovo uspelo u jednom slučaju, naime sa Francuskom. Kad se održao sarski plebiscit i kad se sarsko područje k nama povratilo, povukli smo vrlo teške konsekvence. Ja sam se tada odrekao dalje revizije nemačkih granica na zapadu. Francuzi su to prihvatili kao nešto samo po sebi razumljivo. Ja sam izjavio francuskom ambasadoru da to nije tako samo po sebi razumljivo kako oni to sebi uobražavaju. Ja sam mu izjavio: "Mi pridonosimo ovde žrtvu za volju mira. Mi je pridonosimo, ali mi želimo da sačuvamo barem mir." Ali bezobzirnost ovih kapitalističkih plutokrata došla je u tim zemljama u kratko vreme ipak ponovo do izražaja, potpomogla emigrantima, koji su dali prikaz situacije u Nemačkoj, koji je naravno bio samo lud, ali u koji se verovalo, jer je izgledao ugodnim i onda razumljivo oplodjen jevrejskom mržnjom. Ova koalicija plutokratskih interesa s jedne strane, a jevrejskih instikata mržnje i osvetničkih težnji emigranata s druge strane, doveli su do toga da se svet, sve više zavije u maglu, obavije frazama i isto tako nahuška protiv današnjeg Nemačkog Rajha, kao i nekada protiv Rajha pre nas. Tada su imali nešto protiv carske Nemačke. Sada protiv nacional-socijalističke Nemačke. U stvari protiv svake Nemačke!

Naši interesi po svaku cenu

Sada je konačno pala moja odluka da ni pod kakvim okolnostima ne žrtvujemo nešto od našeg prava, jer ne žrtvuju se teorije već život miliona ljudi u budućnosti. Ali ja se ne odričem ni jedne tačke mog partijskog programa, jer ja neću da žrtvujem budućnost naše rase. Zato niko nije ovlašćen, osim ako stupi otvoreno pred narod i kaže: Ja ne mogu više da zastupam tvoje interese. Tada neko drugi mora da preuzme odgovornost.

Ali mi nismo došli na vlast s namerom da žrtvujemo interese nemačke nacije, već sam ja došao sa zakletvom: Ja ću da zastupam nemačke interese po svaku cenu! To nije tako, moji sunarodnici, kao da bi žrtvovanje interesa u jednoj godini, donelo onda mir za sva vremena. Mi smo to videli u starom Nemačkom Rajhu, počevši s žrtvovanjem zapadnih provincija Rajha. Ali to je onda ošlo dalje i dalje. A svaku deceniju tražio je nove žrtve, dok Nemačka nije konačno bila uništena a vekovna nemoć obuzela naš narod.

Tome nasuprot sam čvrsto odlučio da ne uzmaknem ni za jedan pedalj.

Kad sam dakle video da su u Engleskoj ponovo započeli svoju zločinačku delatnost stari ratni huškači iz svetskog rata, kao što su gospodin Čerčil, Idi, Daf Kuper, Hor Beliša, Vansitard, Čenberlen, halifaks itd.,

kako su svi ti stari ljudi i upravo tako kao onda započeli ponovo svojim huškanjem, tada mi je bilo jasno da tim ljudima nije stalo do toga da nađu pravedan sporazum sa Nemačkom, već da su ponovo verovali da će moći na lak način savladati Nemačku i to što brže to lakše. Šta se tada dogodilo, moji sunarodnici, to vi znate.

Nemačko naoružavanje

U tim godinama počevši od 1934 sam ja sada naoružavao. Kad sam u septembru 1939 u Rajhstagu saopštio razmere nemačkog naoružanja, tada to drugi nisu verovali. To se može razumeti, jer ko sam živi samo od blefa, veruje takođe da i drugi samo blefiraju! Mi smo to takođe već doživeli u zemlji. I tu mi moji protivnici nisu nikad ništa verovali. Svako proricanje se ismejalo, svaka izjava prikazana komičnom, a svaka je slika budućnosti označena antastičnom varkom. U spoljašnjem pogledu doživljavamo to isto kao svojevremeno u zemlji. Ali ja mogu svetu samo reći: Ja sam ipak naoružavao i to vrlo naoružavao. Nemački narod zna to danas. Ali on ipak još uvel ne zna sve. Ali nije potrebno da se sve kaže. Važno je da se sve učinilo!

Mi nismo od drugih ništa tražili. Kad je Francuska stupila u ovaj rat nije na imala uopšte nikakvog razloga. To je bila jednostavno volja da se ponovo bori opet protiv Nemačke. Oni su rekli: "Mi želimo rajnsko područje! Mi želimo da raskomadamo Nemačku! Mi hoćemo otepeti Ostmark i Nemačku razdeliti!" Tako su se uživali u divlje fantazije uništenja našega Rajha, u fantazije koje su sasvim nemoguće u dvadesetom veku, u veku nacionalne ideje. Sve to je prosto detinjasto!

Mi smo tražili samo ono što nam je pripadalo

A Engleska? Ja sam joj stalno pružao ruku. Bilo je upravo jedna tačka mog programa da se sporazumem sa engleskim narodom. Mi uopšte nismo imali neku spornu tačku: Postojalo je samo jedno pitanje: Povratak nemačkih kolonija, a pritom sam rekao: O tom želimo jednom pregovarati. I vreme nije bilo od važnosti. Nisam ni postavljao nikakav rok. Za Englesku su te kolonije beskorisne, ona ima četrdeset miliona kvadratnih kilometara, šta radi s njima? Uopšte ništa. To je samo škrtost starih lihvara koji ne žele ništa da daju od onoga što poseduju. Bolesni su to stvorovi oni, koji vide da njihov sused nema šta da jede, koji ono što poseduju ne mogu da upoterbe, ali će radije baciti u more nego nešto od toga dati; oni postaju bolesni pri pomisli da bi mogli nešto izgubiti. Pritom nisam ništa tražio što je pripadalo Englezima nego samo ono, što su nam u godinama 1918 i 1919 oteli i ukrali! Oteli i ukrali protivno svečanoj garantiji gospodina američkog predsednika Vilzona! Mi od njih ništa nismo tražili ni zahtevali. Uvek sam im ponovo pružao ruku i uprkos toga bilo je sve uzalud. Razlozi su nam jasni: prvo to je nemačko ujedinjenje samo po sebi. Oni mrze ovu našu državu, svejedno kako ona izgledala, da li bi bila carska ili nacional-socijalistička, demokratska ili autoritativna. To ime je svejedno. Oni pre svega mrze socijalni uspon ovoga Rajha.

I ovde se povezuje požuda za vladanjem nad drugima s najpodlijim egoizmom. Ako oni kažu: S ovim svetom ne bi se mi mogli nikada da sporazumemo – to je svet socijalne savesti koja se budi, s kojim se oni ne mogu sporazumeti. Na to mogu da odgovorim toj gospodi s ove i s one strane okeana samo jedno: Socijalni svet će na koncu pobediti! Kod svih naroda počeeće da se budi socijalna svest. Oni mogu voditi ratove za svoje kapitalističke interese ali će sami ratovi da pripremaju put socijalnim revolucijama unutar naroda!

Odavno zastareli materijal

Nije moguće da se trajno stotine miliona ljudi ravnaju prema interesima jednog malog broja pojedinaca. Veći interes čovečanstva pobeđiće interese ovih malih plutokratskih špekulanata. Mi imamo zato dokaze da se takođe i u drugim zemljama na tom području već počinju javljati krize. Engleske radničke vođe dolaze sada iznenada s "novim" socijalnim idejama, tako otrcanim i starim, da mogu samo reći: Stavite ih ponovo natrag u sanduk, to je, moja gospodo, naš materijal koji smo stavili ad-akta i koji je već odavno zastareo.

Ako želite da znate kako se tako nešto čini, tada ne smete uzeti programe koji su u osamdesetim ili devedesetim godinama prošlog veka bili savremeni. Vi morate k nama da dođete, moja gospodo, o da kod nas studirate, ako želite da naučite kako se to radi.

Ali u svakom slučaju dosta je već i činjenica, da se sada iznenada postavlja takvo nešto kao cilj. Pa zašto zapravo ta gospoda vode rat? Najpre kažu: da bi pobijali nacional-socijalizam moraju narodi sveta iskrvariti – i sada iznenada vade iz najniže ladice tačke programa naših prethodnika. Zašto to uopšte? To su mogli da imaju i jeftinije. Ali to je dokaz, da se narodi i tamo počinju da bude. Ili kada na primer u Engleskoj nastane uzbuđenost jer je neki, mislim da je bio pukovnik, izjavio: “U ovoj zemlji – tj. dakle socijalno naprednoj Engleskoj – ne trebamo oficire iz donjih slojeva, nego se oficiri mogu jedino regrutovati iz gornjih slojeva, donji za to nisu sposobni“, - tada mogu samo pitati: Zašto se uzbuđuju? Jer je to rekao?, a ne zato jer je jedan to konačno izgovorio. Zanimljivo je da se ni jedan pri tome ne uzbuđuje što je ustvari tako. To dakle znači da tamo oista samo ljudi iz tog najvišeg sloja mogu nešto da postanu.

Zbog toga bi se trebali uzbuđivati, a ne radi toga što je neko to sada u ratu na glup način izbrbljao. Kod nas je to – ako žele nešto da nauče – odavno već dovedeno u red. Oni su namo još pred kratko vreme dokazivali dokazivali da naši oficiri i generali ništa ne vrede, jer su premladi i zaraženi nacional-socijalističkim idejama, te dakle takođe imaju nečeg zajedničkog sa širokim masama. Ali sada je razvoj već polazio gde sede bolji generali, tamo preko ili kod nas! Ako rat traje još duže, biće to velika nesreć za Englesku. Tada će se doživeti još svašta. Jednog dana će nam Englezi da pošalju neku komisiju da bi preuzeli naš program.

Oni nisu hteli da se sporazumeju

Ova klika u kojoj su pomešani Jevreji, njihovi finansijeri i njihovi špekulanti, mrzi najviše ovu socijalnu Nemačku. Nasuprot tome su naša spoljna, naša unutrašnja i privredna politika sasvim jasne. Postoji smo jedan jedini usmereni cilj i taj se zove: Narod. Svi putevi, kojima moramo ići, moraju se na kraju tamo sastati. Pri tom nam je jasno da ako se ne želi sve razoriti mora se poći tim putem i držati se tog puta samo s mnogo popustljivosti. Ali taj pokret i nije samo vremenski vezan za jednog čovek. Ja sam već ranije kazao u našoj borbi: Nacionalni socijalizam odrediće nemačku istoriju idućih vekova. Bez njega se danas ne da ni zamisliti taj svet. On će tek onda da nestane kada tačke njegovog programa ostanu nešto što je samo po sebi razumljivo.

Ali u samom ratu bila je još data mogućnost sporazumevanja. Pružio samurku odmah nakon poljskog rata. Nisam ništa tražio, niti od Francuske niti od Engleske. Bilo je uzalud. Ja sam tada opet odmah nakon sloma na Zapadu pružio ruku Engleskoj. Saslušali su me samo bukom i vikom. Bili su preneraženi. I to je dobro. Dakle sve je uzalud. Finansijski interesi obeđuju nad pravim narodnim interesima! Krva naroda mora dakle da se ponovo stavi u službu novca, ove male internacionalne interesne grupe.

Tako je došlo do prve borbe i tako će se borba nastaviti. Ali ja smem da se osvrnem i da kažem: Već ova godina iza nas i poslednji deo pretprošle godine odlučili su praktično ovaj rat. U nekoliko nedelja odstranjen je protivnik, kojeg su najpre na istoku mobilisali protiv nas. Isto tako je za mesec i po dana onemogućen pokušaj da nas se na severu otseče od dovoza rudače i time dobiju baze za napad protiv severoistočne Nemačke. Pokušaj da se preko Holandije i Belgije dođe do ruskog područja, slomio se nakon nekoliko dana. Francuska je pošla istim putem. Engleska je bila proterana sa kontinenta. Ja sam nekoliko puta čitao da Englezi imaju da počnu negda s velikom ofanzivom. Ja bih tom prilikom izrazio samo jednu želju da mi to prethodno saopšte. Ja bih tada rado dao da se to područje pre toga evakuše.

Ja bi im uštedeo sve poteškoće skrcavanja, i mi se onda možemo ponovo da predstavimo i još jednom porazgovaramo – i to na jeziku koji valjda jedino razumeju!

Oni imaju sada nade, jer oni nju i moraju da poseduju. Ali što oni samo očekuju? Mi stojimo ovde na ovom kontinentu i gde mi stojimo odande nas niko više ne može ukloniti! Mi smo sebi stvorili određene baze i mi ćemo, kada dođe čas zadati odlučne udarce. Da sma vreme za to iskoristili to će gospoda uzeti istorijski o znanja u ovoj godini.

Nada u Ameriku?

Čemu se nadaju? Pomoći drugih? U pomoć Amerike? Ja mogu reći samo jedno:

Mi smo proračunali svaku mogućnost unapred.

To da nemački narod protiv američkog naroda nema ništa, to je jasno svakome koji svesno ne namerava da izvrće istinu. Nemačka još nije nikada zastupala interese na američkom kontinentu, sem da su se Nemci takođe borili za slobodu tog kontinenta! Ako države tog kontinenta sada pak pokušaju da možda zahvate u evropski konflikt, tada će se postavljanje cilja samo još brže promeniti. Tada će da se brani Evropa.

Ali neka se niko ne podaje nekim obmanama; ko misli da može da pomogne Engleskoj mora u svakom slučaju da zna: Svaki brod sa ili bez pratnje, koji dođe pred naše torpedne cevi, biće torpedovan!

Mi se nalazimo u jednom ratu kojeg nismo hteli. Naprotiv! Češće no što sam ja to učinio ne može se drugima pružati ruka! Ali ako žele borbu i imaju cilj da isterbe neačku naciju, tada će da dožive čuda. Sada se ne susedu sa izmorenom Nemačkom kao u svetskom ratu, nego se ovog puta sudaraju sa Nemačkom koja je u naječem stepenu mobilisana, osposobljena i čvrsto odlučna za borbu.

Odnos Nemačke prema Italiji

Ali ako se ima druge nade, tada mogu samo reći da ih ja ne razumem. Oni kažu: "Italija će otpasti". Neka ta gospoda ne izmišljaju revolucije u Milanu nego neka pripaze da kod njih sanmih one ne izbiju!

Ove države vide odnos Nemačke i Italije uopšte samo tako, kako su one same navikle da postupaju sa svojim prijateljima. Kad kod demokratija jedan drugome pomaže, tada on uvek za to nešto traži, baze ili nešto slično itd. i – te onda zaposeda.

Kad su itaalijske avionske eskadrile bile premeštene na obalu Atlantika, pisale su engleske novine o tome da se Italijani sada mešaju u naše vođenje rata i da će zato u naknadu tražiti na Atlantiku jednu bazu. Sada, budući da su nemačke eskadrile u Siciliji, kažu da će Nemačka verovatno zapleniti Siciliju. Ta gospoda mogu biti uverena da se s tim ludorijama ne može dirnuti ni jednog čoveka u Nemačkoj ni u Italiji. One pokazuju samo bolesnu neduhovitost ljudi koji tako nešto u Engleskoj trube. A pre svega to pokazuje da ne shvataju smisao rata, a taj smisao je sledeći: Mi ćemo Englesku tući, gde je god budemo mogli tući. Ali, ako već sada u nekim neuspesima našeg partnera vide dokaz svoje pobede, tada upravo ne razumem Engleze. Ta oni su do sada u svojim vlastitim neuspesima uvek videli dokaz za svoju veliku pobedu. Gospoda mogu biti uverena: Taj račun je jedan ukupni račun i on će da bude isplaćen na kraju rata tačku po tačku, kvadratni kilometar za kvadratnim kilometrom....!

Ali u još jednu činjenicu moraju biti uvereni: Duče i ja, obojica, nismo ni Jevreji ni špekulanti. Ako nas dvojica jedan drugom pružimo ruku, tada je to stisak ruku časnih ljudi!

I to će, nadajmo se, u toku ove godine, gospodi početi da sviće pred očima i da im postaje jasno.

Možda se nadaju u Balkan. I na to ja ne bih mnogo dao, jer je sigurno:

Gde se Engleska bude pojavila, mi ćemo je napasti, a dosta smo jaki za to!

Možda se nadaju u druge države, za koje veruju da će ih još uvući u rat. Ja to ne znam, ali vas mogu, partijski drugovi i drugarice, vas koji me poznajete već mnogo godina kao brižljivog čoveka, koji uvek gleda unapred, uveriti u to jedno: Svaku mogućnost, koja se uopšte može zamisliti, mi smo trezveno odmerili i proračunali.

Ali na kraju stoji naša pobjeda!

Možda oni tada imaju još jednu nadu – iako više nije tako velika – glad. Mi smo organizovali naš život. Znali smo unapred, da u ratu ne može da bude izobilja. Ali izgledneti nemački narod neće nikad – nikad! Pre će engleski! U to mogu gospoda da budu uverena.

Ili možda oskudica u sirovinama? I u tom pogledu smo se za sve prethodno pobrinuli. Zato je i stvoren četvorogodišnji plan! Možda su neki Englezi toga već svesni.

Tada ostaje samo još jedno: naime, da oni zaista veruju, da će svojim lažima i svojim frazama moći nemački narod još jednom da obmane. Pa i tu mogu da kažem jedno: oni nisu trebali tako dugo da spavaju! Trebali su bar malo da vode računa o unutrašnjem razvoju nemačkog naroda. Po istom tom idiotskom mišljenju pokušavali su oni da otuđe italijanski narod od Duče-a – jedan britanski lord ustaje i poziva italijanski narod, da više ne sledi Duče-u već njegovoj lordovskoj visosti! Takav tupavko.

I tada opet ustaje neki drugi lord i opominje nemački narod, da sledi njegovoj lordovskoj visosti i da se odvrati o mene. Ja mogu tim ljudima samo da kažem: to su pokušavali već i sasvim drugačiji. Ti ljudi imaju takve predstave o nemačkom narodu, o nacional-socijalističkoj državi, o našoj zajednici, o armiji naših maršiarjućih masa? A i o propagandi imaju mnogo pojma!

Pošto očigledno ni sami nisu bili sasvim uvereni u dejstvo svojih ideja, to su uzajmili nekoliko sila iz Nemačke. Ali su to baš one sile koje su ovde bedno potkazale, naime emigranti, koji su ovde izvukli kraći kraj. To su njihovi savetodavci! Mi to odmah vidimo iz njihovih pamfleta.

Znamo tačno: to je napravio ovaj, to onaj – isto tako glupo, kao nekada kod nas. Samo što je tada stajao pečat "FosišeCajtung", a sada stoji "Tajms" ili slično. I ljudi uobražavaju da će takva jedna stara, prastara stvar, koja ni u "FosišeCajtung" više nije imala efekta, sada opet imati efekta, ako je iznenada uzela firmu "Tajmsa" ili "Dejli Telegrafa". U tim demokratijama nastupilo je pravo razmekšavanje mozгова! Oni mogu da budu spokojni: nemački će narod učiniti sve, što je potrebno u njegovom interesu. On će da sledi svome vođstvu. Narod zna da njegovo odštvo ima samo jedan cilj. On zna da danas na čelu Rajha ne stoji čovek koji bi u džepu držao makar i jedan paket akcija, ili koji bi inače zastupao svoje lične interese.

Pa i kada bi svet bio pun đavola

Taj nemački narod – to ja znam, i ja se time tako ponosim – zakleo mi se i ići će sa mnom kroz dobro i zlo.

U ovom je narodu opet oživeo duh koji nas je već jednom dugo vremena pratio: fanatizam spremnosti, da primamo na sebe sve! Svaki udarac koji nas bude pogodio, ćemo vratiti sa kamatom na kamatu! Nas će to samo očeličiti! Ma šta oni o mobilisali protiv nas... "I kad bi svet bio pun đavola – ipak ćemo uspeti."

I ako tada kažu kao poslednje: "Da, ali pogreške koje oni prave!" – Bože, ta ko ne pravi pogreške! Ja sam danas ujutro čitao da je neki engleski ministar – ja ne znam koji – nekim postupkom izračunao da sam u prošloj godini, dakle u godini 1940, učinio sedam grešaka. Sedam grešaka! Taj čovek se prevario. Ja sam to naknadno sračunao: Ja nisam učinio sedam grešaka nego 724. Ali ja sam dalje računao: i moji protivnici su učinili 4 miliona 386.000 grešaka! On to može da mi veruje! Ja sam to tačno sračunao.

Mi ćemo s našim greškama doći već dalje. Ako u ovoj godini učinimo toliko grešaka kao u prošloj, zahvaliću se na kraju ove godine Gospodu Bogu na kolenima. A ako naši protivnici učine isto toliko pametnog kao u prošloj godini tada takođe mogu da budem zadovoljan.

Tako ulazimo sada u novu godinu s naoružanom vojnom snagom kao još nikada u nemačkoj istoriji.

Na kopnu se jako povećao broj divizija. Njihova vrednost je povećana, a ogromno jedinstveno ratno iskustvo kod vođa i ljudi upotrebljeno je i iskorišteno. Radilo se i radi se i dalje stalno. Oprema je poboljšana a naši će protivnici videti kako je poboljšana.

Ovoga proleća počće podmornički rat

Ovoga proleća počće na moru podmornički rat, pa će oni i tu primetiti da mi nismo spavali!

A vazduhoplovstvo će im se isto tako pretstaviti!

Celokupna naša vojna sila doneće odluku, na ovaj ili na onaj način!

Naša produkcija je na svim područjima doživela snažan porast.

Ono što drugi tek planovima predviđaju postalo je kod nas već stvarnošću. Ali nemački narod stoji čvrsto iza svog vođstva, sa poverenjem u svoju vojnu silu i spreman da podnese sve što sudbina od njega zahteva.

Godina 1941 će, u to sam uveren, biti istorijska godina jednog velikog novog buđenja Evrope! Program ne može da izgleda drugačije nego: Pristupačnost sveta za sve, ukidanje privilegija pojedinaca, ukidanje tiranije izvesnih naroda, i njihovih finansijskih vlastodržaca.

I konačno će ta godina doprineti tome da se osiguraju osnove za stvarno sporazumevanje nacija i time za pomirenje svih naroda!

Ne bih hteo da zaboravim da ukazem na to na šta sam već jednom ukazao. 1 septembra 1939 u nemačkom Rajhstagu, naime kada bi Jevrejstvo ostali svet bacilo u jedan opšti rat, tada bi celokupno Jevrejstvo odigralo svoju ulogu u Evropi.

Protiv upropašćavnja naroda

Neka se oni još i danas smeju tome, isto tako kao što su se i ranije smejali mojim proročanstvima. Idući meseci i godine pokazaće da sam ja i ovde imao pravo. Već sada naša rasna teorija zahvata narod za narodom i ja se nadam da će i oni koji su još danas prema nama neprijateljski raspoloženi, jednoga dana uvideti ko je njihov veći, unutrašnji neprijatelj, i da će i on tada zajedno sa nama obrazovati jedan front: Front protiv internacionalnog jevrejskog iskorišćavanja i upropašćavanja naroda!

Ta godina koja od 30 januara leži već iza nas, bila je godina najvećih uspeha, svakako i velikih žrtava. Iako je uzevši ukupan broj mrtvih i ranjenih malen u poređenju sa ranijim ratovima, to su one žrtve ipak za pojedince koji su njima pogodeni, teške. Sve naše simpatije pripadaju onima koji su morali podneti ove žrtve. Oni su prepatili ono što su već generacije pre nas morale da žrtvuju. Ali inače je svaki pojedini Nemač podneo svoje žrtve. Na svim područjima rdila je nacija, a pre svega, radila je kao zamena muškarca nemačka žena.

Divna je ta misao zajednice koja obuzima ceo naš narod! Da nam ta misao u svoj svojoj snazi bude sačuvana i u idućoj godini, to neka nam bude želja današnjeg dana. Da mi za tu zajednicu želimo da radimo, to neka bude naš zavet! Da ćemo u službi te zajednice izvojevati pobeđu, to nam je naša vera i naše čvrsto ubedenje!

I da nas Gospod Bog u toj borbi u idućoj godini ne napusti, to neka bude naša molitva!

Živela Nemačka!!!

EVROPA EVROPLJANIMA

ADOLF HITLER

o svetskom položaju za vreme ratnog pohoda na Francusku

Intervju sa Karlom von Wiegandom

Glavni stan Vođe Rajha 11. juna 1940.

„Amerika amerikancima, Evropa Evropljanima.“

Kad bi se ta uzajamna osnovna Monroe-ova doktrina - kako mi je danas izjavio Adolf Hitler - posmatrala sa oveju strana, ne bi samo obezbedila trajan mir između starog i novog sveta, već bi mogla da da najidealniju osnovu i za mir čitavog sveta. Sa jetkom oštrinom i prezirnim negodovanjem žigosao je „laž“ da se on ikada „u snu ili u mislima“ bavio planom da se na bilo koji način meša u stvari zapadne polulopte. Strah obeju Amerika od njega ili od Nemačke označio je kao nešto što je u najvećoj meri laskavo, ali „detinjasto i groteskno“, a pomisao o mogućnosti da Evropa napadne sa mora, iz vazduha ili pomoću „izmišljene pete kolone“ Sjedinjene države, kao glupu i fantastičnu. Hitler mi je garantovao da nema namere da nemačkom vojskom koja operiše pred Parizom i čija je savršena organizacija, snaga i strategisko kao i taktično voćstvo iznenadilo svet, napadne lepu francusku prestonicu sa pretpostavkom da i ona „kao i Bruxelles ostane otvoren grad“. Hitler je živo poricao da je ikada u prošlosti ili sadašnjosti shvatio kao ratni cilj „uništenje britanske svetske imperije“. Ipak je ljiitito izjavio: „Te ljude koji su na putu da unište to svetsko carstvo učiniću neškodljivim.“ O Mussoliniju govorio je u najsrdačnijem tonu i pozdravio je stupanje Italije u „bratstvo oružja“. To je bio prvi stvarni intervju koji je Hitler dozvolio u ovom ratu, čak šta više to je nakon pet godina prvi intervju. „Veliki glavni stan Vođe Rajha“ bio bi doduše zvučan naziv, ali on ne bi sasvim odgovarao istini. Glavni stan Vođe Rajha nalazi se iza armija čije kretanje se može uporediti sa kretanjem parnih valjaka, on se ne nalazi uvek na istom mestu i njegovo mesto se drži u priličnoj tajnosti. Sastali smo se u lepom malom dvoru jednog belgiskog plemića, u divnom parku na čijem drveću su veselo cvrknitale ptice. Pravilo na koje se u ratu obraća stroga pažnja jeste da mesta na frontu ili u blizini fronta ne smeju da budu imenovana. Vlastitim avionom Ministra spoljnih poslova Rajha Ribbentropa pošao sam sa aerodroma jednog grada gde me je posle ponoći probudila buka sirena i eksplozije protivavionskih granata koje liče na eksplozije bombi. Bio sam toliko umoran da se nisam na to ni osvrnuo i ponovo sam zaspao. Pristali smo na jednom polju. U otvorenim kolima satima smo se vozili po neizdržljivoj letnjoj vrućini. Ministar spoljnih poslova primio me je u glavnom stanu jednog divizijskog generala sa plemićkim imenom u dvorcu koji leži neposredno iza levog krila nemačkog fronta. Sa Ministrom spoljnih poslova vodio sam dug i interesantan razgovor. Posle ručka kome je prisustvovao general i štab vozili smo se više milja da se sastanemo sa Vođom ...

Hitler koji je sedeo pored šofera dojurio je u otvorenim kolima. Druga kola su sledila. Pozdravili smo sa uzdignutim rukama. Na ulazu pozdravio ga je v. Ribbentrop. Pozdravio me je, radostan, sa jasnim pogledom čoveka koji zna da je izvojevao veliku pobeđu i mnogo postigao, ali ipak sa skromnošću u držanju. Od našeg poslednjeg razgovora prošle su dve godine. Pocrneo od sunca, sa više boje u licu izgleda on zdraviji nego pre nekoliko godina. U licu je postao nešto stariji i puniji; crte njegovog lica pokazuju čvrstinu njegovog karaktera i izvanrednu jačinu volje koja je za njega karakteristična. Portreti belgiskih i francuskih lepota iz dana koji se nikada neće vratiti, posmatrali su nas kada smo sedili u sobi za prijem. Prisutni su bili Ministar spoljnih poslova v. Ribbentrop, Dr. Dietrich, poslanik Schmidt, savetnik poslanstva Hewel i drugi. Vođa je ostao pri tome da svoje odgovore na moja pitanja formuliše pismeno. U ruci je držao rukopis i o tom je sa mnom govorio gotovo čitav sat. Govorio je o stavu Amerike prema Nemačkoj i o svom vlastitom stavu prema Americi. Potsetio me je na to da je „Nemačka jedna od onog malog broja država koja se do sada uzdržavala od svakog mešanja u unutarnje stvari Amerike“. Zatim je konstatovao „Nemačka nije imala teritorijalnih ili političkih interesa na američkom kontinentu ni ranije niti

danas". Sa naglašavanjem je produžio: „Ko tvrdi protivno, namerno laže iz bilo kakvih razloga. Kako će američki kontinent da uredi svoj život ne interesuje nas, ni mene, ni Nemačku. Hteo bih da naglasim da to ne važi samo za Severnu Ameriku, već isto tako i za Južnu Ameriku. Hteo bih da primetim, da ne verujem da bi se doktrina koju je proklamovao Monroe mogla da shvati a i sada može shvatiti kao jednostrano nemešanje. Jer se cilj Monroove doktrine nije sastojao u tome da spreči da se evropske države mešaju u američke stvari - što uostalom stalno čini Engleska koja sama ima u Americi ogromne teritorijalne i političke interese, - već da se isto tako Amerika ne meša u evropske prilike. Činjenica da je Oeorge Washington sam na to upozorio američki narod potvrđuje logiku i razumnost toga izlaganja. Stoga Ja kažem: „Amerika Amerikancima, Evropa Evropljanima!" Na moje pitanje kakav stav zauzima prema programu za naoružanje Amerike koji je sada objavio i za koji se založio Roosevelt, Hitler je odgovorio: „Ja se držim Monroove doktrine i kada odgovaram na to pitanje. Ja ne presuđujem program naoružanja USA; on me ne interesuje. Ja sam već godinama radim na najvećem programu za naoružanje na svetu na koji sam bio prisiljen i stoga mogu da vrlo dobro razlikujem pre svega fantastične brbljarije od realnih mogućnosti praktičnog života. Izgleda da o tom pitanju vladaju vrlo fantastična shvatanja." Pokušao sam da ispitam Vođu o njegovom mišljenju u pogledu prodaje američkog ratnog materijala saveznicima. On je izjavio: „Intervencija Amerike sa liferovanjem u masama, aviona i ratnog materijala ne može da izmeni ishod ovoga rata." Ta izjava bila je data u tonu najveće odlučnosti. On je nastavio: „Nije potrebno da za to navodim razloge. O tome će odlučiti stvarnost."

Dotakao sam tada pitanje „pete kolone" koja je vidno uzбудila maštu u mnogim zemljama. Sa izvesnom dozom sarkazma rekao je Hitler: „Pod tom takozvanom petom kolonom ne mogu ništa da zamislim, jer ta kolona ne egzistira nigde sem u mozgovima fantastičara ili kao strašilo koje je pronašla besavesna propaganda za vrlo prozirne ciljeve. Kada nesposobne vlade huškaju svoje narode na rat i kada tada dožive žalostan slom, razumljivo je da hoće da krivicu radije prebace na nekog drugog. Glavni cilj te parole je da stvori formulu za opoziciju koja se naravno nalazi u svima zemljama. Ta opozicija nema sa Nemačkom nikakvog posla. Pre pak naprotiv! To su ili radikalni nacionalisti ili internacionalno orijentisani komunisti ili pacifisti ili drugi protivnici rata. Pošto tim političarima ne uspeva da se na pristojan način obračunaju sa svojom sopstvenom opozicijom, optužuju oni te elemente kao izdajice zemlje i pokušavaju da na taj način zaogrnu protuzakonite metode patriotskim ogrtačem i da ih pred očima sveta kao moralne motivišu pronalaskom jezovitog pojma „pete kolone". Naši protivnici izgubiće ovaj rat, ne zato jer imaju petu kolonu, već zato jer imaju korupfivne nesavesne ili duševno ograničene političare. Oni će ga izgubiti, jer je njihova vojna organizacija slaba, i jer je njihovo ratno voćstvo zaista mizerno." Hitler je stalno podvlačio da je Engleska objavila rat Nemačkoj, i to „pod najsmješnijim i najglupljim izgovorima". Dodao je: „Nemačka će dobiti ovaj rat, jer nemački narod zna da je njegova stvar pravedna, jer je nemačka vojna organizacija i voćstvo bolje, i jer mi imamo najbolju vojsku i najbolje naoružanje." U stvari jedva sam mogao da pretstavim sebi da sedim zajedno sa novim Napoleonom Evrope, ukoliko se to tiče državnog i ratnog voćstva - pri čemu je taj čovek obućen jednostavnije nego mnogi iz njegove pratnje, nema ni epoleta ni oznaka ranga, već samo gvozdeni krst i partijsku značku i da taj čovek upravlja tok istorije i sudbinu Evrope novim putevima. Pitao sam ga ima li nameru da uništi britansko svetsko carstvo na što mi je odgovorio: „Nikada nije bila moja namera niti moj cilj da uništim britansku svetsku imperiju." Dalje je s naglašavanjem izjavio: „Naprotiv ja sam još pre izbivanja rata, do koga su - ja to ponavljam - dovele Engleska i Francuska, podneo engleskoj vladi predloge u kojima sam išao tako daleko da sam nudio Velikoj Britaniji pomoć Rajha za egzistenciju imperije. Moja ponuda bila je prezrivo odbijena. Ja od Engleske nisam zahtevao ništa više nego da se Nemačka tretira i posmatra kao ravnopravna, da Engleska brani nemačkn obalu u slučaju da bi Nemačka bila uvučena u rat i konačno da mi se vrate nemačke kolonije. A ja ću ih i dobiti! U Londonu se u čitavoj javnosti izjavljivalo i pisalo da nacional-socijalizam treba da bude uništen, da Nemačka mora da bude podeljena, potpuno razoružana i nemoćna. Nikada nisam ja prema Engleskoj ispoljio takve ciljeve i namere. Kada je Engleska počela da gubi bitku za bitkom, sa suzama u očima, molili su vlastodršci u Londonu Ameriku, izjavljujući da Nemačka želi da ugrozi i uništi britansku svetsku imperiju. U ovom ratu će na svaki način nešto biti uništeno, naime ona kapitalistička klika koja je zbog svojih niskih ličnih interesa bila spremna, a i sada je spremna, na to da uništi milione ljudi. Ali to nećemo učiniti mi, u to sam uveren, već njihovi vlastiti narodi." Vođa je izjavio da će ovaj rat sasvim sigurno odstraniti britanski sistem konlrole mora, kakvu danas vrši Engleska i da će to u buduće kao veliki blagodet služiti čitavom svetu. „Kada mi tražimo slobodu mora, tada pod tim razumevamo slobodno pravo svih onih koji ne učestvuju u ratu da mogu da međusobno slobodno i neograničeno i bez ikakve kontrole upotrebljuju more za saobraćaj." Hitler je dodao da odluke o stvarno efikasnoj blokadi koja bi se

ograničila na obale zaraćenih zemalja takvom razumnom promenom ne bi bile pogođene. Vođa je izjavio: „Nemačka nema ni teritorijalnih ni političkih interesa u Sredozemnom moru. Najzad, nemački narod odbija shvatanja prema kojima svako treba ili čak mora da ima pravo da se, meša svuda i na svakom mestu. Ako neki narodi, a tu su na prvom mestu Engleska i Francuska, izjavljuju da imaju interesa u svemu i isključivo u čitavom svetu, tada je to zahtev za vladavinom na celom svetu koji narodi koji se bude neće moći više dugo da podnesu. Nemačka, na primer, neće trpeti da se u njen životni prostor meša neka druga sila. Stoga se Nemačka i ne bavi stvarima koje se nalaze izvan njenog životnog prostora i koje se prema tome tiču drugih naroda. Ali kada, na primer, neki britanski ministar izjavi da se engleska granica nalazi na Rajni, tada je to isto tako glupo kao i nepodnošljivo, arogantno i oholo. Ne bi bilo ništa gluplje kada bi ja izjavio da je granica Nemačke na Misisipiju, Amazonu ili na Žutoj Reci. Uostalom, mi ćemo pitanje granice na Rajni sada konačno objasniti, tako da verovatno u buduće i britanski ministri predsednici neće više patiti od takvih geografskih zabluda." Upitao sam Vođu da li bi me ukratko mogao da upozna s time kakvu on ima pretstavu o budućem miru i saopštio sam mu da sam tako često slušao o njegovom „potpuno revolucionarnom shvatanju o miru" i da se govori da će mirovni ugovor ispasti veoma kratak. Hitler nije bio sklon tome da se pobliže upušta u tu temu i samo je rekao: „Zapravo nemački cilj mira je samo uspostavljanje mira. Jer Nemačka nije objavila rat Francuskoj i Engleskoj, već su Engleska i Francuska pod najsmješnijim izgovorima započele rat protiv Nemačke. Svakako osnovno u tome miru biće saznanje da se ne može da dođe do stvarnog stanja mira ako se ne uzmu u obzir životne potrebe velikih naroda i da samo jedna budala može da uобрази da bi jedan Nad-Ver-sailles mogao biti bolji nego što je bio Ver-sailles. Najvažniji cilj mira vidim ja u otstranjenju internacionalriih klika koje žive od podbadaanja naroda jednih protiv drugih ili koji pokušavaju da ratom prikriju ili čak poprave posledice vlastite unutarnje političke nesposobnosti ili svoje privredne nemoći. Meni je svakako jasno da se taj cilj neće postići isključivo ugovorima, već razumom samih naroda. U taj razum ja ipak verujem uprkos sve histerične vike i svih pokušaja zaglupljivanja, uprkos svih bajki i zastrašujuće propagande, uprkos petih kolona i „kaluđerica koje skaču padobranima" itd. I ako vojnički poraz Engleske i Francuske i tamo doprinese da taj razum pobedi, tada s obzirom na dalju budućnost sveta, žrtve ovoga rata možda neće biti tako uzaludne kao što bi to moglo izgledati u prvom trenutku."

HITLEROV GOVOR U RAJHSTAGU POVODOM NAPADA NA JUGOSLAVIJU 6.4.1941.g.

Moji poslanici, članovi nemačkog Rajhstaga! Većina od vas, pre svega vi, moji stariji partijski drugovi, znate koliko sam se trudio da između Nemačke i Jugoslavije uspostavam korektne odnose razumevanja, čak prijateljstva. Ja sam u tom pravcu godinama radio. Verovao sam da su me u tom nastojanju pomagali pojedini predstavnici ove zemlje, koji su kao i ja, izgleda smatrali da se od tesne saradnje naših dveju zemalja može očekivati samo korist. Kad se Balkanu, usled britanskih intriga približila opasnost da pre ili kasnije bude uvučen u rat, moji napori su se tim više povećali da učinim sve kako bih Jugoslaviju očuvao od tako opasnog zapleta. Naš ministar inostranih poslova fon Ribentrop, u ovom smislu je sa njemu sopstvenim strpljenjem i istrajnošću u mnogobrojnim sastancima i razgovorima uvek ukazivao na celishodnost, šta više nužnost, da se bar ovaj deo Evrope sačuva od nesrećnog rata. On je u tom smislu podneo jugoslovenskoj vladi predloge koji su bili tako lojalni i izvanredni da je najzad izgledalo da se i u tadašnjoj Jugoslaviji umnožavaju glasovi koji su zastupali takvu tesnu saradnju. Stoga je sasvim tačno kad ministar Halifaks danas izjavljuje da nije bila nemačka namera da izazove rat na Balkanu. Da, tačno je da je suprotno tome naš pošten cilj bio da putem uspostavljanja tesne saradnje s Jugoslavijom možda po mogućstvu postignemo pravedno i snošljivo likvidiranje italijansko-grčkog konflikta. Duće je ne samo odobrio pokušaj da se Jugoslavija dovede u tešnju interesnu zajednicu sa našim miroljubivim ciljevima, nego je to svim sredstvima pomogao. Tako je najzad bilo moguće pobuditi jugoslovensku vladu da pristupi paktu triju sila, koji Jugoslaviji nije stavljao uopšte nikakve zahteve, već je ovoj zemlji samo pružio preimućstvo. Jer, to moram danas konstatovati radi istorijske istine da ovim Paktom i dopunskim sporazumom koji mu je bio pridodat, Jugoslavija nije bila obavezna da pruža nikakvu pomoć. Naprotiv, Jugoslavija je od sila potpisnica Trojnog pakta dobila svečano obećanje ne samo da se od nje neće tražiti nikakva pomoć, već smo bili spremni da se unapred odrekemo svakog transporta ratnog materijala preko jugoslovenske teritorije. Sem toga Jugoslavija je na izričit zahtev svoje vlade dobila garanciju da će u slučaju teritorijalnih promena na Balkanu dobiti prilaz egejskom moru, koji je između ostalog trebalo da obuhvati i grad Solun.

Tako je 25. marta potpisan u Beču jedan Pakt koji je jugoslovenskoj državi obezbedjivao najveću budućnost i koji je mogao da obezbedi mir na Balkanu.

Razumećete, moji poslanici, da sam tog dana s jednim zaista srećnim osećanjem napustio ovaj lepi grad na Dunavu ne samo stoga što sam smatrao da je time jedan gotovo osmogodišnji spoljnopolički rad izgledao nagradjen, ne, ja sam isto tako verovao da bi time možda jos u poslednjoj minuti mogla da postane izlišna nemačka intervencija na Balkanu.

Dva dana kasnije potresla nas je sve vest o prevratu jedne klike plaćenih pučista koji su izvršili delo koje je engleskog premijera pobudilo da u oduševljenju usklikne da ima najzad da saopšti nešto dobro.

Vi ćete dalje razumeti, moji poslanici, što sam odmah dao naredbu za napad. Jer nemoguće je da se na ovaj način postupa s Nemačkim Rajhom. Ne može se dugo godina moliti za jedno političko prijateljstvo. Nemogno je isto tako zaključiti jedan sporazum, koji samo drugom donosi korist, pa zatim doziveti da se ovaj sporazum ne samo preko noći prekrši, već da se kao odgovor insultira predstavnik Nemačkog Rajha, da se vojni ataše ugrožava, da se pomoćnik ovog vojnog atašea rani, mnogobrojni drugi Nemci zlostavljaju, da se demoliraju biro i škole, izložbene prostorije, i tako dalje, da se ruše stanovi državljana Rajha i da se nemački sunarodnici gone i ubijaju kao bespravna divljač.

Ja sam, to Bog zna, hteo mir. Ako pak jedan ministar Halifaks sa porugom izjavljuje da se to vrlo dobro znalo i da su nas upravo stoga prinudili da se borimo, tako kao da je ovo neki naročiti trijumf britanske državničke veštine, tada ja protiv takve zloče ne mogu ništa drugo učiniti već da interese Rajha zaštitim sredstvima koja nam stoje na raspolaganju.

ISTORIJSKI GOVOR VOĐE RAJHA ADOLFA HITLERA

Održan pred Nemačkim Rajhstagom 19 jula 1940 god.

Poslanici, članovi Nemačkog Rajhstaga!

U jeku borbe za slobodu i budućnost nemačkog naroda pozvao sam Vas na ovu sednicu. Razlog tome je da naš narod upoznamo sa jedinstvenošću poslednjih istorijskih događaja koje smo doživeli, da se zahvalimo našim zaslužnim vojnicima i da još jedanput, i to poslednji put, uputimo apel na opšti razum.

Ko uporedi glavne momente ovog istorijskog sukoba sa veličinom i dalekosežnošću vojnih događaja, mora doći do saznanja, da događaji i žrtve nisu u srazmeri sa povodima za koje se tvrdi da su uzrok događajima, sem ako su ti povodi bili samo izgovor za skrivene namere.

Program nacional-socijalističkog pokreta, u koliko se odnosi na buduće izgrađivanje Rajha prema okolnom svetu, bio pokušaj da se pod svima okolnostima, ukoliko je god to moguće, postigne revizija Versajskog ugovora.

Ova revizija bila je neophodna potreba. Neodrživost Versajskih odredaba nije bila samo u ponižavajućoj diskriminaciji, nije bila samo u bespravnoj podređenosti obezbeđenoj razoružanjem nemačkog naroda, već pre svega u materijalnom razaranju sadašnjice i u nameravanom uništavanju budućnosti jednog od najvećih naroda sveta, u potpuno besmislenom nagomilavanju ogromnog broja zemalja pod vlašću nekoliko država, u pljačkanju onih koji su podlegli u ratu, oduzimajući im nenadoknadive osnovne životne podloge i neophodna životna blaga.

Činjenica, da je za vreme samog stvaranja ovog diktata bilo uvidavnih ljudi koji su na strani protivnika opominjali pred konačnim stvaranjem odredaba ovog ludog dela, dokaz je da je i u ovim krugovima vladalo uverenje da je ovaj diktat nemoguće održati u budućnosti.

Njihove sumnje i njihovi protesti bili su učutkivani uveravanjima da će novostvoreno Društvo naroda osigurati u svojim statutima mogućnost revizije ovih odredaba, da će čak za to biti i nadležno. Nada na reviziju nije prema tome nikad smatrana nečim proizvoljnim, nego nečim sasvim prirodnim. Na žalost, shodno volji odgovornih tvoraca Versajskog diktata, ženevska ustanova nije se pokazala podesnom za izvršenje razumnih i pametnih revizija, već je od samog početka postala oruđe za bezobzirnu primenu i održavanje versajskih odredaba.

Svi pokušaji demokratske Nemačke da putem revizije postigne izravnanje prava nemačkog naroda sa pravima ostalih država završili su se neuspehom.

U interesu je pobjednika da odredbe koje su za njega korisne smatra svetinjom za sve i svakoga, ali isto tako nagon za samoodržanjem nagoni pobjeđenog da sebi opet izvojuje opšta ljudska prava. Za njega je ugovor, diktiran od nadmenog protivnika, imao utoliko manje obavezne sile, što taj protivnik nije bio i častan pobjednik.

Izuzetna sudbina je htela da nemački narod u god. 1914 – 1918 bude slabo vođen. Tome i poverenju nemačkog naroda u reč demokratskih državnika treba pripisati našu propast. Stoga britansko-francuski zahtev. Da se Versajski diktat proglašava za neku vrstu međunarodnog statuta ili čak i za neko još više pravo, svakom pametnom Nemcu nije mogao izgledati ništa drugo, do drska nadmenost, a pretpostavka, da su baš engleski i francuski državnici čuvari prava, glupa bestidnost. Glupa bestidnost koja dovoljno osvetljuje njihove vajne uspehe u toj oblasti, jer retko se svetom vladalo sa manje razuma, morala i kulture, nego baš u onom delu koji je sada izložen besnilu izvesnih demokratskih državnika.

U svom programu nacional-socijalistički pokret istakao je, pored unutrašnjeg oslobođenja od jevrejsko-kapitalističkih okova jednog tankog sloja plutodemokratskih eksploatora, i svoju rešenost prema spolja, da oslobodi Nemačku okova Versajskog diktata.

Nemački zahtevi ove revizije bili su prirodni zahtevi, koji se sami po sebi razumeju u interesu opstanka i časti jednog velikog naroda. Njih će potonstvo sigurno smatrati vrlo umerenim. Međutim, sve te zahteve valjalo je u praksi izvojevati protiv volje britansko-francuskih vlastodržaca.

Mi svi vidimo tek sada veliki uspeh vođstva Trećeg Rajha u tome što su sve te revizije godinama uspevale bez rata.

Ne zato što mi uopšte nismo bili sposobni za rat, kao što tvrde britanski i francuski demagozi. Ali kad je najzad izgledalo da će, zahvaljujući izvesnom buđenju zdravog razuma, doći do mirnog rešenja i ostalih problema mutem međunarodne saradnje, sporazum koji je u tom duhu zaključen 29 septembra 1938 g. U Minhenu između četiri bitno zainteresovane velike države, ne samo što nije pozdravljen u javnom mišljenju u Londonu i Parizu, već je, naprotiv, osuđen kao odvratni znak slabosti. Krvlju umrljani jevrejsko-kapitalistički ratni potstrekači gledali su u mogućnosti mirne revizije gubljenje podesnih povoda za ostvarivanje svojih mahnitih smerova. I opet smo bili svedoci zavere bednih kupovnih političkih kreatura i finansijskih velikaša, koji u ratu gledaju samo pogodno sredstvo za bolje razvijanje svojih poslova.

Međunarodni jevrejski politički otrov počeo je sve više da razara svaki izraz zdravog razuma; literati su umeli da sve poštene ljude, koji su hteli mir, pedstave kao slabiće i izdajnike, da opozicione partije denunciraju kao članove pete kolone, da bi tako odstranili svaki unutrašnji otpor prema svojoj zločinačkoj ratnoj politici. Jevreji i slobodni zidari, fabrikanti oružja i ratni bogataši, međunarodni trgovački i berzanski izmečari vazda su nalazili razne političke subjekte herostratske prirode, koji su prikazivali rat kao poterbu i želju.

Tim zločinačkim tipovima treba pripisati potsterkivanje poljske vlade da zauzima stav koji nije bio ni u kakvoj srazmeri prema nemačkim zahtevima, a još manje u srazmeri sa posledicama koje su otuda proizašle. Jer prema Poljskoj Nemačka je od dolaska na vlast nacional-socijalista zauzela držanje, koje se u pravom smislu te reči može nazvati savlađivanjem samog sebe. Jedna od najbesramnijih i najglupljih mera Versajskog diktata, naime odsecanje jedne stare, čisto nemačke provincije od Rajha, samo je po sebi zahtevala reviziju. A šta sam ja tražio? Ovde smem umešati i svoju ličnost, jer nema državnika koji bi se smeo usuditi da nemačkom narodu predloži rešenje kakvo sam ja predložio. Radilo se samo o povratku Danciga, jednog starodrevnog nemačkog grada, i o vezi jedne otrgnute nemačke provincije sa Rajhom, i to još plebiscitom i pod kontrolom jednog međunarodnog foruma.

Da su Čerčil i ostali potsterkivači na rat osećali u sebi makar i mali delić odgovornosti prema Evropi, kakvu sam ja osećao, ne bi se upuštali u svoju odvratnu igru. Jer smo njima i ostalim evropskim i vanevropskim ratnim šičardžijama ima se pripisati što je Poljska odbila predloge, koji nikako nisu dirali ni njenu čast ni njenu egzistenciju, i mesto toga latili se terora i oružja.

I ovde smo pokazali besprimernu i nadčovečansku uzdržljivost, i mesecima smo tražili put za mirno razumevanje i pored neprekidnih ubijanja naših sunarodnika, najzad i pored klanja desetina hiljada pripadnika našeg naroda. Jer kakav je bio položaj? Jedna od najveštačnijih tvorevina Versajskog diktata, politički i vojnički samo jedan naduveni bauk, vređa mesecima jednu državu i preti joj kako će je razoriti, kako će biti bitke pred Berlinom, razbijati nemačke armije, pomaći granicu na Odru ili na Elbu itd. I ova država, Nemačka, posmatra strpljivo mesecima to postupanje iako je trebala da učini samo jedan jedini pokret ruke, pa da se raspukne ovaj naduveni mehur ludosti i nadmenosti.

Još 2 septembra mogla je da se izbegne borba. Musolini je toga dana predložio da se odmah obustave sva neprijateljstva i da se pristupi mirnim pregovorima. Iako su već nemačke armije pobedonosno jurile napred, ja sam ipak prihvatio predlog.

Ali englesko-francuski ratni potstrekači želeli su rat a ne mir. I oni su trebali jedan dugački rat, najmanje od tri godine, kako se izrazio gospodin Čemberlen.

Jer oni su za to vreme bili već svoje kapitale uložili u akcije naoružanja, nabavili mašine i trebali samo vremensku pretpostavku za cvetanje svojih poslova i za amortizaciju svojih investicija, i sem toga: šta su za ove velikosvetske građane pretpostavljali Poljaci, Česi ili slični narodi?

Jedan nemački vojnik našao je na stanici Kariteu 19 juna 1940 g. Jedan jedinstben dokument, pretražujući tamošnje vagone. Predao je dokument, jer je ovaj imao osobitu napomenu, odmah svojoj pretpostavljenoj komandi. Odatle je taj dokument išao dalje, jer je odmah bilo jasno da se naišlo na trag važnih razjašnjenja. Zato je stanica temeljno pretražena.

Tako je u ruke Vrhovne komande došla zbirka dokumenata jedinstvenog istorijskog značaja.

Nađene su karte Vrhovnog vojnog saveta saveznika zajedno sa zapisnicima svih sednica ovog divnog saveza. I ovoga puta neće mister Čerčilu biti moguće da istinitost ovih dokumenata poriče prosto lažući, kao što je to pokušao da učini sa aktima iz Varšave, jer ovi dokumenti nose na sebi svojeručne zabeleške Gamlenove, Daladjeove, Veganove itd., i oni ih mogu dakle u svako doba potvrditi ili odbiti.

I ovi dokumenti pružaju nam objašnjenje o radu gospode ratnih ščardžija i ratnih propagatora.

Oni će pre svega pokazivati kako su za ove hladne političare i vojnike svi mali narodi bili samo sredstvo, kako su pokušali da Finsku upotrebe za svoje interese, kako su odlučili da Norvešku i Švedsku učine bojištem, kako su nameravali da zapale Balkan, da bi otuda dobili na stotine divizija upomoć, kako su, prepredeni i bezobzirnim tumačenjem turske neutralnosti koja koja im nije bila nesklona, vršili pripreme za bombardovanje Batuma i Bakua, pokazuju nam dalje kako su sve dublje uvlačili u svoje zamke Holandiju i Belgiju, dok ih najzad nisu vezali vojničkim sporazumima, - i još mnogo čega drugog.

Ali ti dokumenti ujedno nam pružaju i sliku čitave jedne diletantske metode kojom su ovi politički potstrekači na rat želeli da upravljaju požarom koji su zapalili. Te isprave govore nam o njihovom vojničkom demokratizmu, koji je saodgovoran za groznu sudbinu koja je zadesila stotine hiljada pa i milione vojnika njihovih sopstvenih zemalja, pokazuju upravo varvarsku nesavesnost kojom su hladno i svesno terali svoje narode na evakuaciju u masama, iako je ta evakuacija bila od štete za njihove vlastite vojničke poteze, iako su posledice te evakuacije sa opšteljudskog gledišta bile grozne i strahovite.

Ovi isti zločinci krivi su iza uterivanja Poljske u rat.

6 oktobra 1939 godine govorio sam sa ovog istog mesta. To je bio moj drugi govor nemačkom narodu od početka rata. Tada sam mu mogao javiti o sjajnom obaranju poljske države. Tada sam apelovao na uviđavnost odgovornih državnika u protivničkim zemljama i na njihove narode. Upozorio sam da ne treba nastaviti rat koji može doneti samo pustoš. Upozorio sam naročito Francuze da se ne upuštaju u borbu koja, silom same stvari, mora da se pomeri i dalje od granice i čije posledice mogu biti strahovite bez obzira na ishod rata.

Uputio sam tada taj apel i ostalom svetu, doduše unapred strahujući, kako sam rekao, da ne samo što me neće poslušati, nego da će moj govor još više raspaliti mržnju zainteresovanih ratnih potstrekača. I zbilja je tako bilo.

Odgovorni elementi u Engleskoj i Francuskoj gledali su u mom apelu opasan nasrtaj ba svoje lukrativne ratne poslove. Stoga su smesta pohitali da izjave da ni sama pomisao na kakav sporazum nema nikakvog izgleda za uspeh, šta više, da bi sama pomisao na sporazum bila pravi zločin. Da se rat mora nastaviti u ime kulture, u ime čovečnosti, u ime napretka, u ime civilizacije, a pored toga još – pomozite mi ko može pomoći! – i u ime svete religije. Da se u tu svrhu mora mobilisati crnci i drugi urođenici iz prašume i da će pobjeda, silom same stvari, doći sama po sebi, da se samo treba mašiti rukom za nju, da bih ja to i sam dobro morao znati i da to odavno znam, i da samo radi toga činim apel da se dođe do mira u svetu.

Jer kad bih ja bio u stanju da verujem u pobjedu, ne bih opredlagao Engleskoj i Francuskoj mir bez ikakvih zahteva. Ti ratni podstrekači bili su uspeli da me za svega nekoliko dana prikažu ostalom svetu upravo kao neku kukavicu.

Zbog svog predloga, za mir ja sam grđen i ružen i lično vreden. Gospodin Čemberlen me je pred svetskom javnošću formalno pljunuo, pa je, shodno direktivama ratnog potsterkača koji se kriju iza njega – Čerčila, Daf Kupera, Idna, Hor Beliše itd. – odbijao da uopšte razgovara o miru a kamo li da radi za mir. Tako je ova međunarodna velikokapitalistička koterija glasno tražila nastavljanje rata.

Ja sam već jednom uveravao, i Vi i moj narod to znate, da ne zanči – kad duže vremena ne govorim ili kad se inače ništa ne zbiva – da ja za to vreme ništa i ne radim. Kod nas nije nužno, kao kod demokrata, da se svaki avion, koji se gradi, upetostruči ili udvanaestrostruči i onda to objavi svetu.

Jer već i kod kokošaka nije sasvim pametno da glasno objave svako tek sneseno jaje. Ali je još mnogo gluplje kad državnici projekte, koje tek izgrađuju, iskakoću svetu, da bi ga o tome na vreme obavestili. Blagodareći revnosnoj brbljivosti dveju od ovih velikih demokratskih državnih upravljača, znali smo redovno o planovima naših protivnika za proširivanje rata, a naročito o njihovoj koncentraciji na Norvešku odnosno Švedsku.

Dok se ova britansko-francuska klika ratoboraca obazirala na sve strane, ne bi li našla nove mogućnosti za proširivanje rata, odnosno ne bi li uhvatila koju novu žrtvu, starao sam se da završim organizatorsku izgradnju nemačke oružane sile, da stvorim nove jedinice i da još življe pokrenem tok proizvodnje ratnog materijala. Isto tako da bolje prilagodim novim zadacima završnu obuku celokupne nemačke oružane sile. Osim toga, rđavo vreme pozne jeseni i zime nametalo je odlaganje vojnih operacija. Ali u toku meseca marta saznali smo o nameri Velike Britanije i Francuske da hoće da se umešaju u rusko-finski sukob, ne toliko da bi pomogli Fincima, koliko da bi naneli štete Rusiji, u kojoj su gledali silu koja saraduje sa Nemačkom.

Iz te namere proizašla je odluka Engleske i Francuske da se, ako je ikako moguće, umešaju u tu borbu na samom finskom tlu, kako bi na taj način došli do baze za proširenje rata u oblasti Baltičkog Mora. Ujedno su se sve upornije javljali predlozi savezničkog vrhovnog Vojnog saveta da se zapali Balkan i Mala Azija, kako bi se time Rajhu presekao dovoz ruskog i rumunskog mineralnog ulja, ili da se prigrabe švedski rudnici gvožđa.

U ovu svrhu trebalo je da se izvrši iskrcavanje u Norveškoj. Glavni cilj toga bio je da se uzme u ruke železnica od Narvika preko Švedske o luku Lulea.

Zbog zaključenja mira između Rusije i Finske odustali su u poslednjem času od ove već rešene akcije u severnim državama. Ali već u roku od nekoliko dana kasnije ove namere počele su ponovo da se konkretizuju i došle do izražaja u novoj i jasnoj odluci.

Engleska i Francuska sporazumele su se da na prepad posednu niz važnih tačaka u Norveškoj, pod izgovorom da na taj način moraju da spreče pomaganje Nemačke švedskom rudom. A da bi potpuno osigurali švedsku rudu, bili su rešili da upadnu i u samu Švedsku i da, ako bude moguće, prijateljskim putem, a ako bude nužno, i silom oružja, uklone odande neznatne vojne snage koje bi Švedska mogla podići.

Zahvaljujući lično neodoljivoj govornosti tadašnjeg prvog lorda britanskog admiralteta saznali smo da ta opasnost već neposredno pretstoji. Drugu potvrdu o tome dobili smo aluzijom, koju je učinio francuski pretsednik Reno u razgovoru sa jednim stranim diplomatom. Doduše, tek pre kratkog vremena naknadno smo saznali da je datum za tu akciju u dva maha odlagan, i da je 8 april, kada je ta akcija trebala otpočeti, bio treći i konačni termin. Ovu činjenicu konačno su potvrdili tek nedavno pronađeni zapisnici savezničkog Vrhovnog ratnog saveta. Ja sam zato, čim se jasno videla opasnost uvlačenja severa u rat, naredio nemačkoj oružanoj sili da preduzme potrebne mere.

Već je slučaj „Altmark“ pokazao bio da norveška vlada nije bila spremna da čuva svoju neutralnost.

Izveštaji naših agenata objasnili su nam da postoji, bar među vodećim ličnostima norveške vlade, i saveznika već gotov sporazum. Najzad reakcija Norveške protiv polaganja mina od strane britanskih brodova u norveškim teritorijalnim vodama učinila je kraj i poslednjim sumnjama. Tako je stupila u dejstvo nemačka vojska, čije su operacije bile pre toga do detalja predviđene i pripremljene.

Stvarno je položaj bio nešto drugačiji no što se činilo u toku 6 aprila. Dok so tada smatrali da smo preduhitrili englesko iskrcavanje za nekoliko časova, danas znamo da je iskrcavanje engleskih trupa bilo predviđeno za 8 april, i da je već 5 i 6 aprila započelo ukrcavanje, ali da je baš u tom trenutku britansko ministarstvo mornarice primilo prva obaveštenja o nemačkim merama, t.j. o tome da je nemačka flota isplovila, i da je pod utiskom ovih vesti gospodin Čerčil promenio odluku i naredio da se iskrcaju trupe koje su već bile ukrcane, a da mesto toga britanska flota potraži nemačke brodove i napadne ih.

Taj pokušaj ostao je bez uspeha. Samo jedan jedini engleski razarač došao je u kontakt sa nemačkim pomorskim snagama i on je bio potopljen. Nije uspeo čak ni da uputi britanskom ministarstvu mornarice ili britanskoj pomorskoj komandi ni jednu vest. Tako su 9 aprila iskrcani prvi nemački odredi u oblasti koja se pruža od Osla na sever do Narvika. Kad su u London stigle prve vesti o tome, čekao je prvi lord admiralteta, mister Čerčil, već satima na vesti o uspesima svoje flote.

Ovaj naš udar, poslanici, bio je najsmelijji poduhvat u nemačkoj ratnoj istoriji. To se moglo izvesti samo blagodareći vođstvu i držanju svih nemačkih vojnika koji su tamo učestvovali. Ono što su naša tri roda

oružja: vojska, mornarica i vazduhoplovstvo izvršili u borbama oko Norveške osiguraće im najveću vojničku slavu.

Mornarica je izvršila prvo svoje operacije, a zatim izvela transporte, protiv neprijatelja koji je u celosti bio više nego deset puta nadmoćniji. Sve jedinice naše mlade ratne mornarice okitile su se tada neprolaznom slavom. Tek posle rata biće nam moguće da govorimo o teškoćama koje su baš u tom pohodu nastale usled velikog broja nepredviđenih mučkih udaraca, nezgoda i nevolja. Da je na kraju ipak uspelo da savladamo teškoće, zasluga je držanja odštva i držanja trupa.

Vazduhoplovne snage koje su u ovom džinovski širokom prostoru bile jedino sredstvo transporta, i jedina mogućnost održavanja veza, nadmašile su same sebe. Krajnje smeli napadi na neprijatelja, na brodove i trupe koje su se iskrcavale, jedva da nedmašuju čvrstu hrabrost onih transportnih avijatičara koji su u krajnje nepovoljnim i rđavim vremenskim prilikama uvek iznova odletali u zemlju ponoćnog sunca, da bi tamo, često u vejavici, spuštali vojnike ili bacali terete.

Fjordovi Norveške postali su groblje velikog broj britanskih ratnih brodova. Pred stalnim silovitim napadima nemačkih bombardera i jurišnih „štuka“ morala je najzad da popusti britanska flota, te je morala evakuisati oblasti, za koje je još pre nekoliko nedelja jedan engleski list tvrdio, „da će za Englesku biti zadovoljstvo da tamo prihvati sa Nemačkom borbu“.

Vojska: već sam prevoz preko mora zahtevao je od vojnika suvozemne vojske velike napore. Trupe prebacivane avionima omogućile su im na mnogo mesta da se uhvate obale. Posle toga jurila je tamo divizija za divizijom, i tako je započeo rat u jednoj zemlji koja je, blagodareći svojoj geografskoj strukturi, imala izvanredne odbrambne mogućnosti i koja je stvarno, u koliko je reč o norveškim trupama – bila i vrlo hrabro branjena.

Što se tiče Engleza iskrcanih i Norveškoj, može se samo kazati da je jedino karakteristično po njih bila nesavesnost, koja je uputila kao ekspedicioni korpus u Norvešku vojnike slabo obučene, nedovoljno naoružane i bedno vođene. Oni su od početka bili osuđeni na propast. A ono što je postigla u Norveškoj nemačka pešadija, pioniri, šta artiljeri, šta naše obaveštajne i građevinske trupe može se označiti samo kao ponosno junaštvo borbe i rada.

Reč „Narvik“ važiće u celoj istoriji za večita vremena kao divno svedočanstvo duha oružanih snaga nacional-socijalističkog Velikog Nemačkog Rajha.

Gospoda Čerčil, Čemberlen i Daladje još su pre kratkog vremena bili vrlo rđavo informisani o pravoj stvarnosti velikonemačkog jedinstva. Tada sam im poručio da će ih budućnost u tome poučiti. Smem da podvučem da je baš učestvovanje alpijskih trupa iz nekadašnje Austrije na najsevernijem frontu naše borbe za slobodu dalo potrebno objašnjenje o tome šta je Veliki Nemački Rajh i šta su izvršili njegovi sinovi.

Šteta je samo što grenadirni gospodina Čemberlena nisu dovoljno, a naročito ne dugo, posvetili pažnju ovom neslaganju, već su se zadovoljili da se pri prvoj borbi osvedoče o unutrašnjem stavu novih plemena našeg naroda koja su prisajedinjena Rajhu.

General fon Falkenhorst vodio je ove operacije u Norveškoj na kopnu. Generallajtnat Ditzl bio je junak od Narvika. Operacije na moru izvršene su pod komandom generala admirala Salvehtera i admirala Karls-a i Bem-a, kao i viceadmirala Litjens-a.

Operacije vazdušnih snaga izvršene su pod vođstvom generalobersta Milh-a i generallajtnanta Gajsler-a. Vrhovna komand oružane sile, generaloberst Kajtel kao šef vrhovne komande i general Jodl, kao šef štaba vrhovne komande, bili su odgovorni za provođenje mojih uputstava u pogledu celokupne akcije.

Pre nego što je završen rat u Norveškoj počele su da stižu sve opasnije vesti sa zapada. Iako je već pre početka rata sve bilo spremno da se u slučaju nužnog rata sa Francuskom odnosno sa Engleskom probije linija Mažino, poduhvat za koji su nemačke trupe bile spremne i bile snabdevene odgovarajućim oružjem, pokazalo se već u toku prvih ratnih meseci da je poterljivo povesti računa i o eventualnom nastupanju protiv Belgije odnosno Holandije.

Dok je Nemačka prema Holandiji i Belgiji istakla u početku rata samo jedinice koje su bile neophodno nužne za sigurnost granice, i u ostalom počela da izgrađuje svoj sistem utvrđenja, usledilo je na francusko-belgijskoj granici nagomilavanje vojske, naročito koncentracija gotovo svih tenkovskih i motorizovanih jedinica, a to je pokazivalo nameru, ili u svakom slučaju mogućnost, da se, u pogodnom trenutku, bace munjevito preko Belgije na nemačku granicu.

Odlučno je bilo sledeće zapažanje: dok bi u slučaju lojalnog tumačenja belgijsko-holandske neutralnosti obe zemlje bile primorane, baš s obzirom na koncentraciju najjačih engleskih i francuskih snaga na njihovoj granici, da vode računa naročito o zapadu, počele su one da svoje trupe sa tamošnje granice povlače da bi zaposle granicu prema Nemačkoj.

Isto tako i vesti koje su stizale o stalnim razgovorima između savezničkih generalnih štabova bacale su čudnu svetlost na belgijsko-holandsku neutralnost. Nije potrebno ni da podvlačim da bi ovi razgovori, kad bi stvarno imali karakter neutralnosti, morali da se vode sa obema stranama. U ostalom, nagomilavanje podataka, da francusko-britanske trupe nameravaju da preko Holandije i Belgije prodru u nemačku inustrijsku oblast, učestalo je u tolikoj meri da smo morali sa naše strane voditi računa o tome kao o najvećoj opasnosti. Zato sam nemačku odbranu upoznao sa mogućnošću ovakog razvoja stvari i dao potrebna uputstva. U mnogobrojnim savetovanjima u Vrhovnoj komandi sa zapovednicima sva tri roda oružja oružane sile dati su i prodiskutovani zadaci vođama vojničkih odreda i armija, čak do vođa pojedinih važnih poduhvata, i u trupama preduzeto plansko obučavanje u tom smislu.

Prema tome je izmenjen celokupni plan nasrupanja nemačkih trupa. Brižno prikupljanje informacija koje je svuda preduzeto donelo je bezuslovno saznanje: da se francusko-engleskim upadom može računati od početka maja svakog trenutka. U danima od 6 do 7 maja, posebno na osnovu saopštenih telefonskih razgovora između Londona i Pariza, pojačale su se slutnje da se svakog trenutka može očekivati upadanje saveznika u Holandiju i Belgiju. Zato sam idućeg dana, dakle 8 maja, dao naredbu da se s napadom počne 10 maja u 5.45 časova ujutro.

Osnovna ideja ovih operacija bila je, bez obzira na sporedne manje uspehe, da se celokupna oružana sila, a pre svega kopnena vojska i avijacija, tako postave da se konsekvantnim sprovođenjem predviđenih operacija mora postići totalno uništenje francusko-engleskih oružanih snaga.

Za razliku od Šlifenovog plana iz godine 1914, naredio sam da se težište operacija prenese na levo krilo, pod izgledom da imamo suprotni cilj, Ovaj manevar je uspeo.

Položaj celokupnih operacija pomognut mi je, svakako, i od strane protivnika. Jer koncentracija celokupnih englesko-francuskih oružanih snaga prema Belgiji sigurno je ukazivala da je u vrhovnoj komandi saveznika postojala odluka da se što je moguće brže bace u taj prostor.

U punom poverenju u nepokolebljivost svih uposlenih nemačkih pešačkih divizija, morao je dakle udar u desno krilo francusko-engleskih motorizovanih trupa dovesti do njihovog potpunog razbijanja i rasula, verovatno i do opkoljavanja.

Kao drugu operaciju predvideo sam bio zauzimanje Sene do Avra, kao i osiguranje jedne polazne baze na Soma i Eni za treći napad, koji je trebalo izvesti sa najjačim snagama preko visoravni Langrea do švajcarske granice. Zauzimanje obale do južno od Bordoa bilo je predviđeno kao krajnji cilj operacija.

U tom okviru i tim redom izvedene su operacije.

Uspeh u ovom najdžinovskijem nizu velikih bitaka koje pamti istorija sveta, u prvom redu je zasluga samog nemačkog vojnika. Oni se opet, gde god je bio postavljen, pokazao ne može biti sjajnije. Ovu slavu u podjednako meri dele sva nemačka plemena.

I vojnici novih teritorija, pridruženih Rajhu tek od 1938 godine, primerno su se borili i platili svoj danak u krvi.

Ovo herojsko zalaganje svih Nemaca ostaće Velikom Nacional-socijalističkom Rajhu, koji će proizaći iza ovog velikog rata, za uvek svetinja ne samo današnjim, nego i budućim generacijama.

Počinjući sa ocenom činilaca kojima ima da se zablagodari za ovu najslavniju pobjedu, dužan sam da prvu hvalu kažem vođstvu, koje se baš u ovom ratu nalazilo pred najtežim zadacima.

Vojska. Vojska je pod vođstvom generalobersta fon Brauhiča, kome je bio načelnik štaba general Halder, izvršila na slavan način zadatke koji su joj bili postavljeni. Ako je već i ranije komandni aparat nekadašnje nemačke vojske važio kao najbolji na svetu, odgovarajući činioci današnje vojske u najmanju ruku zaslužuju isto toliko divljenje. Šta više, ako se pođe sa gledišta da o konačnoj oceni odlučuje postignuti uspeh, mora se doći do zaključka da je vođstvo nove nemačke vojske još bolje.

Naša zadnja vojska bila je podeljena u tri grupe armija, kojima su komandovali generalobersti vitez fon Leb, fon Runštet i fon Bok.

Grupa armija generala vitez fon Leb-a imala je pre svega zadatak da defanzivno obezbedi maksimum odbrambene snage levom krilu nemačkog zapadnog fronta, od švajcarske granice do reke Mozela. Naš plan je predviđao da ta grupa armija tek u kasnijem toku operacija aktivno učestvuje sa dvema armijama pod komandom generalobersta fon Vicelbena i generala Dolmana.

10 maj u 5.35 časova ujutro grupa armija generala fon Rundšteta i fon Boka krenula su u napad. Njihov zadatak je bio da se duž celog fronta od Mozela do obale Severnog Mora probiju kroz protivničke utvrđene pogranične položaje, da posednu Holandiju, da nadru prema Antverpenu i prema položajima na Dajlu i da zauzmu Lijež, a pre svega da sa gusto zbijenim snagama svog levog krila izbiju ma Mezu, da oklopnim i motorizovanim divizijama izvojuju prelaz između Namira i Karinjana kod Sedana. I da se u daljem toku operacija, oslanjajući se na sve raspoložive oklopne i motorizovane divizije, probiju do mora, koristeći se

kanalnim i rečnim sistemom Ene i Some. Grupa armija generala fon Rundšteta, koja je držala južni deo fronta, imala je pored toga još i važan zadatak, da u toku ovog proboja sistematski obezbeđuje svoj levi bok, kako bi se unapred isključilo ponavljanje čuda na Marni iz 1914 godine.

Ovaj ogromni pohod, već odlučavajući za dalji tok rata, koji je po planu doveo do uništenja glavnih masa francuske vojske kao i celokupnog ekspedicionog korpusa engleskog, prikazao je u najsvetlijim bojama nemačko vođstvo. Pored oba komandanta ovih dveju grupa armija i njihovih načelnika štaba generalatnanta fon Sodenšterna i fon Slamut-a, stekli su najveće zasluge sledeći komandanti armija: generaloberst fon Kluge, kao komandant 4 armije, generaloberst List, kao komandant 12 armije, generaloberst fon Rajhenau, kao komandant 6 armije, general fon Kihler, kao komandant 18 armije, general Buš, kao komandant 16 armije. Generali fon Klajst, Guderijan, Hort i Hepner, kao komandanti oklopnih o motorizovanih trupa. Veliki broj ostalih generala i oficira, koji su se istakli u ovim operacijama, poznati su Vam, gospodo poslanici, jer su im dodeljena najviša odlikovanja.

Nastavak operacija u opštem pravcu prema Eni i Seni nije imao u prvom redu za cilj da zauzme Pariz, već da stvori, odnosno da osigura, bazu za prodor prema švajcarskoj granici.

Zahvaljujući nesavršenom vođstvu svih činova i ovaj drugi veliki ofanzivni potez izvršen je u svemu po planu. Promena u vrhovnoj komandi francuske vojske, koja je u međuvremenu bila nastupila, trebala je da da novog poleta otporu i da omogući željeni preokret u borbi koja je bila nesrećno započela.

Stvarno, nove ofanzivne operacije nemačke vojske na mnogim mestima življe su krenule napred tek pošto je savladan izvanredno žestok otpor. Ne samo hrabrost već i izrađenost nemačkog vojnika imali su ovde prilike da se sjajno potvrde. Raspaljena primerom nebrojenih oficira i podoficira, kao i hrabrijih pojedinaca, pešadija je išla napred i u najtežim situacijama.

Pariz je pao. Lomljenjem protivničkog otpora na Eni prokrčen je put za prodor duž švajcarske granice.

Silnim obuhvatnim pokretom ogromnih obima nemačke armije zašle su za leđa linije Mažino, koja je osim toga probijena i frontalno na dva mesta, zapadno od Sarbrikena i Nojbrajsaha, pod zapovešću generala fon Viclebena i Dolmana, od strane trupa iz Leb-ove vojske koje su ivučene iz rezerve.

Tako se uspelo da se ogromni front francuskog otpora ne samo zaokruži, već da se pojedini delovi dovedu do potpunog raspada i poznatih kapitulacija.

Ove operacije su krunisane sveopštim nastupanjem svih nemačkih armija na čelu opet sa nesavršenim tenkovskim i motorizovanim divizijama, pri čemu se levo krilo istaklo daleko napred niz Ronu u pravcu Marselja, dok je desno krilo preko Loire nastupalo prema Bordo-u i španskoj granici, sa ciljem da razbijene ostatke francuske vojske uništi, odnosno posedne francusku teritoriju.

O stupanju u rat našeg saveznika, što se desilo u međuvremenu, govoriću na drugom mestu naročito.

Kad je maršal Peten u ime Francuske ponudio primirje, nije ispustio iz ruku oružje kojim je mogao još da se bori, već samo učinio kraj situaciji, za koju je svaki vojnik mogao videti da je neodrživa. Jedino krvavi diletanzizam jednog Čerčila to ili ne može da shvati, ili želi da protiv uverenja zlonamerno laže.

U ovoj drugoj, terćoj i poslednjoj fazi ovog rata, pored već pomenutih generala, takođe su se odlikovali kao komandanti armija generaloberst fon Vicleben i general fon Vajks, Dolman, Štraus. U okviru armija borile su se i hrabre divizije i formacije SS-oružja. Kad ovim pomenutim generalima, kao vođama pojedinih odreda, grupa i armija iskazujem svoju hvalu i hvalu nemačkog naroda, to važi i za sve ostale oficire, koje je nemoguće pojedinačno imenovati, a naročito za bezimene radninike generalštaba.

I u ovim borbama nemačka pešadija potvrdila je glas koji od vajakada uživa. Ostali rodovi oružja takmiče se sa njom: artiljerija i pioniri, a pre svega mlade formacije naših tenkovskih i motorizovanih grupa. Nemačko tenkovsko oružje ušlo je ovog rata u istoriju sveta. Borci SS-oružja sudeluju u ovoj slavi. I obaveštajnim jedinicama i građevinskim trupama pionira, železničarskim trupama itd. pripada najviša zasluga shodno njihovim zaslugama.

U pohodu armija učestvovala su i komande organizacije Todt, radne službe Rajha i automobilske trupe, pomažući da se putevi, mostovi i saobraćaj dovedu opet u red, U okviru vojske ovog puta su se borili i delovi protivavionske artiljerije naše avijacije. Oni su, u prvoj liniji, pomagali da se slomi otpor i napad neprijatelja, ali o njihovom dejstvu biće reči kasnije.

Vazduhoplovstvo. Kad se rasvanulo 10 maja spuštale su se hiljade bornih mašina i bombardera, štiteći od lovačkih aviona i razarača, ka neprijateljskim aerodromima. Za nekoliko dana bila je izvojevana potpuna vladavina vazduhom. Ta vladavina nije se više ispuštala iz ruku nijednog trenutka rata. Samo tamo gde se pri prolazu nisu pojavljivali nemački piloti mogao je neprijateljski lovac i bombarder da se pojavi na kratko vreme. U ostalom njihovo dejstvo bilo je ograničeno na noć.

Uloga avijacije u ovom ratu sledila je pod komandom generalfeldmaršala. Njen zadatak je bio:

- * Da uništi neprijateljsku avijaciju, odnosno da je odstrani iz vazduha.
- * Da borne trupe pomaže direktno i indirektno neprekidnim napadima.
- * Da neprijatelju razori elemente vođstva i pokreta.
- * Da razbije i rastoči neprijateljski moral i otpornost.
- * Da prebacuje padobrance kao prethodnice.

Način njene operativne uloge uopšte, kao i njeno snalaženje u taktičkim zahtevima trenutaka, bili su sjajni. Ako, s jedne strane, nikad ne bi došlo do ovakvih uspeha da nije bilo hrabrosti vojske, s druge strane sva ta hrabrost bila bi uzaludna da nije bilo herojskog poleta našeg vazduhoplovstva. Vojska i vazduhoplovstvo podjednako su dostojni najviše slave.

Učešće vazduhoplovstva na zapadu stajalo je pod neposrednom komandom generalfeldmaršala Geringa. Njegov šef štaba bio je generalmajor Ješonek.

Obe vazdušne flote bile su pod komandom generala vazduhoplovstva Šperle-a i generala vazduhoplovstva Keserling-a.

Njima potčinjeni pilotski korpusi stajali su pod komandom generala vazduhoplovstva Grauerta, Kelera, generallajtnanta Lercera i generallajtnanta viteza fon Grajm-a, kao i generalmajora barona fon Rithofena. Oba protivavionska korpusa bila su pod komandom generala protivavionske artiljerije Bajze-a i generalmajora desloh-a.

Posebno odlikovanje zasluđuje 9 vazduhoplovna divizija sa svojim generalmajorom Celer-om. Komandant tupa padobranaca general vazduhoplovstva Študent bio je sam teško ranjen. Dalje vođstvo vazdušnog rata u Norveškoj bilo je u rukama generala vazduhoplovstva Štumf-a.

Dok su milioni nemačkih boraca iz redova vojske, vojnog vazduhoplovstva i SS-formacija neposredno učestvovali u ovim borbama, mnogi drugi morali su ostatu u zavičaju radi formiranja novih dopunskih jedinica. Mnogi od najsposobnijih oficira, ma koliko to bilo bolno za njih, morali su da rade na domu na obuci onih vojnika, koji će se tek kasnije uputiti na front, bilo kao rezerva, bilo kao nova formacija. I pored sveg razumevanja za duševna osećanja onih koji se osećaju zapostavljenim, o pvdde su odlučivali naši i opšti interesi. Partija i država, vojska, mornarica, vazduhoplovstvo i SS-formacije dali su frontu svakog čoveka koji nije bio neophodno nužan. Ali bez osiguranja rezervne vojske, rezervne avijacije, rezervnih SS-formacija, kao i partije i države, ne bi se uopšte mogao voditi rat na frontu.

Kao organizatori rezervne vojske, njene opreme i popunjavanja vazduhoplovstva stekli su naročite zasluge general artiljerije From i general vazduhoplovstva Udet.

Ja ne mogu završiti nabranjanje svih ovih zaslužnih generala i admirala, a da se ne setim i onih koji su u štabu Vrhovne komande oružane sile bili moji najbliži saradnici: generaloberst Kajtel, kao šef vrhovne komande oružane sile, generalmajor Jodl, kao šef njegovog štaba. U toku dugih meseci, prebogatih radom i teškim brigama, oni su sa svojim oficirima imali najveći udeo u ostvarivanju mojih planova i zamisli. Potpunu i pravilnu ocenu zasluga naše mornarice i njenog starešinskog kadra moći ćemo dati tek na kraju ovog rata.

Završavajući ova čisto vojnička razmatranja rezultata, istina me primorava da podvučem jednu istorijsku činjenicu, da sve ovo ne bi bilo moguće bez održanja zavičajnog fronta i bez rada i delanja na čijem čelu stoji nacional-socijalistička stranka.

Ona je u doba velikog propadanja, već 1919 godine, proklamovala u svom programu ponovo izgrađivanje jedne velike nemačke vojske, i to decenijama zastupala sa fnatičnom odlučnošću. Da nije bilo njenog rada, otpali bi svi preduslovi za ponovo podizanje Nemačkog Rajha, a time i za stvaranje nove nemačke oružane sile. Ona je pre svega stvorila moralne i društvene temelje za ovu borbu. Dok naši demokratski protivnici besmisleno zalažu glavu za interese svojih plutokrata, nacional-socijalistička stranka, nasuprot njima, stoji na braniku jedne socijalne narodne zajednice.

Njenom radu i delanju ima da se zahvali i za jedinstvo između fronta i zavičaja, što prošlog rata nije, na žalost, postojalo. Hteo bih da iz njenih redova pomenem sledeće muževe, kojima, pred nebroj ostalih, pripadaju najveće zasluge za stvaranje mogućnosti da se u novoj Nemačkoj mogu opet javiti pobeđe: partijski drug, ministar rajha Hes, takođe stari vojnik svetskog rata, bio je od prvog doba osnivanja pokreta najverniji borac za podizanje ove današnje države i njene oružane sile Partijski drug, šef štaba SA-formacija Luce, organizovao je milionske mase SA-pristalica u smislu najvišeg državnog održanja i obezbedio njihovo prethodno i naknadno vojničko obrazovanje.

Partijski drug Himler organizovao je celokupnu bezbednost naše države, kao i formacije SS-oružja.

Partijski drug Hirl je osnivač i vođa radne službe u Rajhu.

Partijski drug Laj je garant za stav našeg nemačkog radništva.

Partijski drug i ministar Rajha generalmajor Todt organizator je proizvodnje oružja i municije i stekao je neprolazne zasluge i kao izgraditelj naše moćne strategijske mreže puteva, kao i fronta utvrđenja na zapadu. Partijski drug ministar dr. Gebels upravlja propagandom, čiji ćemo značaj najbolje sagledati ako je uporedimo sa nemačkom propagandom za vreme svetskog rata.

Između mnogobrojnih organizacija domovinskog fronta treba još pomenuti organizaciju ratne zimske pomoći NS-narodno blagostanje pod vođstvom partijskog druga Hilgenfelda, kao i nemački crveni krst, dalje odbranu za napade iz vazduha pod vođstvom generala protivavionske artiljerije fon Šredera.

Ja ne mogu da zaključim ovu ocenu a da pri tom ne izrazim zahvalnost i čoveku koji je već godinama u neumornom radu, satirući se od posla, provodi u delo moje spoljno-političke smernice. Ime našeg partijskog druga fon Ribentropa biće za večita vremena vezano za političko podizanje nemačke nacije, kao ministra spoljnih poslova.

Gospodo poslanici!

Ja sam odlučio kao vođa i zapovednik nemačke oružane sile da unapređenja najzaslužnijih generala učinim pred jednim forumom koji je stvarno zastupnik celog nemačkog naroda. Na čelo njihovo moram staviti onog čoveka, za koga mi teško pada naći izraze zahvalnosti za zasluge koje njegovo ime vezuju sa pokretom, sa državom, a pre svega sa nemačkim vazduhoplovstvom.

Od doba osnivanja SA rad partijskog druga Geringa nerazdvojan je sa razvojem i podizanjem pokreta. Od preuzimanja vlasti njegova radna sposobnost i njegova gotovost da na sebe uzme odgovornost izvršili su za nemački narod i nemački Rajh u mnogobrojnim oblastima dela sa kojim je skopčana istorija našeg naroda i našeg Rajha.

Od početka novog izgrađivanja nemačke oružane sile bio je on tvorac nemačkog vazduhoplovstva. Malo je smrtnih koji su u toku jednog života uspeli da iz ničega stvore jedan veliki vojnički instrument i razviju ga u najjače oružje svoje vrste na svetu. On mu je pre svega ulio svoj duh.

Generalfeldmaršal Gering je već kao tvorac nemačkog vazduhoplovstva kao pojedinac dao najveći prilog za novo izgrađivanje nemačke oružane sile.

On je kao vođa nemačkog vazduhoplovstva u dosadašnjem toku rata stvorio preduslove za pobedu.

Njegove zasluge su jedinstvene.

Zato ga imenujem za maršala Velikog Nemačkog Rajha i odlikujem ga Velikom krstom Gvozdenog krsta. Za zasluge oko pobeđe nemačkog oružja u borbi za slobodu i budućnost našeg Velikog Nemačkog Rajha unapređujem:

- vrhovnog zapovednika vojske fon Brauhiča za generalfeldmaršala;
- generalobersta fon Rudšteta, vrhovnog zapovednika grupe armija A za generalfeldmaršala;
- generalobersta viteza fon Leb, vrhovnog zapovednika grupe armija C za generalfeldmaršala;
- generalobersta fon Bok, vrhovnog zapovednika grupe armija B za generalfeldmaršala;
- generalobersta Lista, vrhovnog zapovednika 12 armije za generalfeldmaršala;
- generalobersta fon Kluge, vrhovnog zapovednika 4 armije za generalfeldmaršala;
- generalobersta fon Viclebena, vrhovnog zapovednika 1 armije za generalfeldmaršala;
- generalobersta fon Rajhenau, vrhovnog zapovednika 6 armije za generalfeldmaršala;

Proizvodim:

- general Haldera, šefa generalštaba vojske za generalobersta;
- general Dolmana, komandanta 7 armije za generalobersta;
- general barona fon Vajksa, zapovednika 2 armije za generalobersta;
- general Buša, komandanta 16 armije za generalobersta;
- general Štrausa, komandanta 9 armije za generalobersta;
- general fon Flakenhorsta, vojničkog komandanta u Norveškoj za generalobersta;
- general fon Klajsta komandujućeg generala 22 radničkog korpusa za generalobersta;
- general viteza fon Šoberta, komandujućeg generala 7 radničkog korpusa za generalobersta;
- general Guderijana, komandujućeg generala 19 radničkog korpusa za generalobersta;
- general Hota, komandujućeg generala 15 radničkog korpusa za generalobersta;
- general Hazea, komandujućeg generala 3 radničkog korpusa za generalobersta;
- general Hepnera, komandujućeg generala 16 radničkog korpusa za generalobersta;
- general Froma, šefa vojničke spremlje i komandanta rezervne vojske za generalobersta;

Imajući u vidu jedinstvene zasluge proizvodim:

-generallajtnanta Ditla, komandujućeg generala arpijskog korpusa u Norveškoj, za generala pešadije i dodeljujem mu kao prvom oficiru nemačke oružane sile Žirovu grančicu uz Viteški krst Gvozdenuog krsta. Ostavljajući za kasnije da dam celokupnu ocenu o vođama i oficirima naše ratne mornarice proizvodim:

-admirala Karlsa, komandujućeg admirala pomorske baze u Baltičkom Moru, koji je istovremeno i komandant mornarskih trupa Istok za generaladmirala.

Imajući u vidu jedinstvene zasluge nemačkog vazduhoplovstva proizvodim:

-generalobersta Milha za generalfeldmaršala;
-general vazduhoplovstva Šperlea za generalfeldmaršala;
-general vazduhoplovstva Keselringa za generalfeldmaršala.

Proizvodim:

-general vazduhoplovstva Štumpfa za generalobersta;
-general vazduhoplovstva Grauerta za generalobersta;
-general vazduhoplovstva Kelera za generalobersta;
-general protivavionske artiljerije Vajzea za generalobersta;
-general vazduhoplovstva Udet za generalobersta;

Proizvodim dalje za generale vazduhoplovstva:

-generallajtnanta Gajslera, generalmajora Ješoneka, generallajtnanta Lercera, generallajtnanta viteza fon Grajma i generalmajora barona fon Rihthofena.

U mojoj Vrhovnoj komandi vojne sile proizvodim:

- generalobersta Kajtela za generalfeldmaršala;
- generalmajora Jodla za generala artiljerije.

Izričući ova unapređenja povodom najsajajnijih ratnih uspeha naše istorije pred ovim forumom, a time i pred celom nemačkom nacijom, ja time iskazujem hvalu celokupnoj vojnoj sili nacional-socijalističkog Velikog Nemačkog Rajha.

Ja ne mogu završiti razmatranje o ovom ratu, a da odmah ovde ne pomenem našeg saveznika. Od kako postoji nacional-socijalistički režim, postojala su u njegovom spoljno-političkom progamu dva cilja:

- * uspostavljanje pravog sporazuma i prijateljstva sa Italijom
- * uspostavljanje isto takvog odnosa sa Engleskom.

Vi znate, moji partijsko drugovi, da sam već pre 20 godina gajio isto takvo mišljenje, ko i kasnije. Ja sam ove misli zastupao publicistički i branio u svojim govorima nebrojeno puta, još tok sam u demokratskoj republici bio samo opozicionar. A kad mi je nemački narod poverio vođstvo, odmah sam pokušao da i praktički sprovedem ove najstarije ciljeve nacional-socijalističke spoljne politike. I još danas žalim što mi to nije uspelo, što se uprkos svih mojih nastojanja nije uspostavilo moje prijateljstvo, koje bi, to i danas verujem, bio blagodat za oba naroda. Žalim što mi to nije uspelo, i pored mojih stalnih iskrenih napora. Ali ja sam utoliko srećniji što sam mogao da sprovedem bar pravu programsku tačku svojih spoljno-političkih smernica. Za to blagodaram pre svega onom geniju, koji danas stoji na čelu italijanskog naroda. Jer, samo blagodareći njegovom sekularnom delanju, bilo je moguće da se obe revolucije, duhovno tako srodne jedna drugoj, slože, i na kraju zajednički prolivenom krvlju zapečatimo jedan savez, koji je predodređen da stvori novi život Evrope. Što lično imam čast biti prijatelj tog čoveka, to me čini srećnim, naročito s obzirom na sasvim izuzetan slučaj jedne životne sudbine, koja je u tolikoj meri slična mojoj, kao što su slične naše revolucije, čak šta više i istorija ujedinjenja podizanja naših dveju nacija. Od vaskrsenja nemačke nacije mi smo iz Italije mogli čuti samo čovečne glasove razumevanja: Iz tog međunarodnog razumevanja izrasla je i živa zajednica naših interesa. Ona je najzad i ugovorima utvrđena. Kada je Nemačkom Rajhu, suprotno mojoj želji i volji, prošle godine nametnut ovaj rat, postignuta je saglasnost u pogledu daljeg stava naše dve države između Musolinija i mene. Korist koju je Rajh crpeo iz ovog držanja Italije bila je izvanredna.

Položaj i držanje Italije nije nam koristilo samo privredno, već i vojnički. Italija je vezala već od početka rata jake snage naših neprijatelja i sputavala pre svega slobodu njegovih strategijskih dispozicija. A kad je Duče smatrao da je došao trenutak da protiv trajnih i nepodnošljivih nasilja, činjenih naročito od Francuza i Engleza, istupi sa oružjem u ruci, i kad je Kraj potpisao objavu rata, onda je to učinio u punoj slobodi svoje odluke.

Utoliko veće mora biti osećanje naše blagodarnosti.

Ulazak Italije u rat pomogao je da u Francuskoj sazre saznanje, kako je potpuno bezizgledan svaki dalji otpor.

Od tada se borio naš saveznik prvo na vrhuncima Alpa, a sada u dalekim prostorima svoje interesne sfere. Baš najnoviji napadi iz vazduha i borbe na moru vode se u onome duhu, koji je osoben za fašističku revoluciju, a koji mi pratimo u onome duhu i osećanju, koje nacional-socijalizam gaji prema fašističkoj Italiji.

Svaki bol Italije, kao što je onaj koji smo proživeli ovih dana povodom smrti Balbove, bol je i Nemačke. Svaka radost Italije, takođe je i naša radost.

Naša saradnja na političkom i vojnom polju je savršena. Ona će izbristati nepravde koje su vekovima nanesele nemačkom i italijanskom narodu. Jer na kraju svega čeka nas zajednička pobjeda.

Ako ću sada, gospodo poslanici, ljudi Nemačkog Rajhstaga, govoriti o budućnosti, onda to ne činim da se razmećem i hvališem, jer to mogu mirno ostaviti drugima, kojima je to potrebnije, kao npr. gospodinu Čerčilu. Ja bih dakle hteo da Vam, bez ikakvog uveličavanja, dam sliku položaja kako ga ja gledam.

* Tok prvih meseci ovog rata opravdao je moje shvatanje i pokazao neispravnost mišljenja naših protivnika.

Kad takozvani engleski državnici uveravaju da njihova zemlja iz svakog poraza, iz svakog neuspeha, izlazi sve jača, onda bar nije preuveličavanje, ako Vam rečem da smo i mi posle uspeha postali takođe jači. Ja sam Vam 1 septembra prošle godine izjavio da Nemačku neće uništiti, ma šta nastalo, ni oružje, ni vreme. Rajh je danas vojnički jači nego što je bio ikada do sada.

Vi ste videli da su, skupa uzev, tako maleni gubici, – iako pojedinačno sigurno vrlo teški – koje je nemačka oružana sila imala u borbama za poslednja tri meseca. Ako uzmete u obzir da smo u tom vremenu obrazovali front, koji se sada proteže od severnog rata do španske granice, onda su gubici, naročito ako ih uporedimo sa gubicima za vreme svetskog rata, izvanredno mali. Uzrok je u tome – bez obzira na prosečno vanredno dobro vođstvo – izvanredna taktička obuka pojedinog vojnika, pojedinih trupa i saradnja sva tri roda oružja.

Dalji uzrok tome leži u kvalitetu i celishodnosti novog oružja, a treći uzrok svakog takozvanog uspeh ličnog prestiža. Ja sam se trudio sam da principijelno izbegnem svaki napad i svaku operaciju, koje nisu bile nužne i koje nisu imale za cilj stvarno uništenje neprijatelja, već za ljubav kakvog prestiža. I pored tog mi smo se, razume se, spremali za mnogo veće gubitke. Time uštedeni ljudi našeg naroda dobro će doći za produženje rata za slobodu, koji nam je nametnut. Baš sada povlačimo mnogo naših divizija iz Francuske i upućujemo ih u svoje stalne garnizone. Sada će mnogi od njih moći da pođu na odsustvo. Oružje i sprema sada se opravljaju ili se zamenjuju novim materijalom. U celosti, naša oružana snaga danas je mnogo jača nego što je ikada bila.

* Oružje. Gubici u oružju u Norveškom ratu, a naročito u ratu protiv Holandije, Belgije i Francuske, sasvim su neznatni. Ti gubici ne stoje ni u kakvoj srazmeri sa proizvodnjom.

Vojska i vazduhoplovstvo su u ovom trenutku, kada Vam ovo govorim, takođe u svome naoružanju savršeni i jači, nego što su bili pre početka rata na zapadu.

* Municija. Proizvodnja municije bila je pripremljena u tolikoj meri, da su količine municije kojima sada raspolazemo tolike da u više oblasti proizvodnju moramo ograničiti, odnosno izmeniti, pošto sadašnja slagališta i prostorije, koliko god bile velike, ne mogu više da prime novu municiju. Potrošnja municije bila je, slično kao i u Poljskoj, mala preko svakog očekivanja. Uopšte, ona ne stoji ni u kakvoj srazmeri sa zalihama. Opšte zalihe za vojsku i vajijaciju u ovom trenutku takođe su mnogo veće za sve rodove oružja, nego pre ofanzive na zapadu.

* Sirovine za vođenje rata. Blagodareći četvorogodišnjem planu bila je Nemačka na sjajan način spremljena i za najteže terete. Nema vojske na svetu, kod koje su, ma i približno kao u Nemačkoj, izvršene promene od sirovina važnih po vođenje rata, koje se moraju uvoziti, na one kojih ima u zemlji. Blagodareći dejstvu maršala Rajha, mi smo još za vreme mira Nemačku privredu izmenili u smislu autarkijske ratne privrede.

Mi posedujemo pre svega dve najvažnije sirovine: ugalj i gvožđe, i to, smem da kažem, u neograničenoj meri. Snabdevanje gorivom u našim slagalištima bogato je, a kapacitet naše proizvodnje sve veći i za kratko vreme – i kad bi presušio svaki uvoz – biće potpuno dovoljan za naše potrebe.

Našim sakupljanjem metala toliko su povećane naše rezerve metala, da smo svakom trajanju rata dorasli, i nijednom događaju ne možemo podleći. Uz to treba računati i sa ogromnim mogućnostima, koje nam pruža nepregledni ratni plen, kao i sa iskorišćavanjem oblasti koje smo zauzeli. Rajh i Italija poseduju, u privrednom prostoru koji one regulišu i kontrolišu, oko 200,000.000 ljudi, od kojih samo 130,000.000 daju ljude u vojsku, dok ostalih 70,000.000 rade isključivo u privredi.

Ja sam Vam, moji poslanici, 1 septembra saopštio da sam za vođenje ovog rata naredio najpre petogodišnji privredni plan. Mogu Vas danas uveriti da su u ovom smislu preduzete sve mere i da ja ne vidim nigde i ni na kome mestu ni jedan elemenat koji bi nam mogao ugroziti, pa ma šta da se desilo.

Ishrana je potpuno obezbeđena za svako trajanje rata, blagodareći merama, koje smo blagovremeno preduzeli.

* Držanje nemačkog naroda. Nemački narod, blagodareći nacional-

socijalističkom vaspitanju, nije ušao u ovaj rat sa površnim patriotizmom fraza, već sa fanatičnom ozbiljnošću jedne rase, koja poznaje sudbinu i koja zna šta bi je čekalo, ako bude pobeđena.

Pokušaji propagande naših protivnika da raskinu ovu unutrašnju našu povezanost, bili su isto tako glupi kao i bezuspešni. Deset meseci rata još su više produbili ovaj fanatizam. Uopšte je nesreća da mišljenje sveta ne stvaraju ljudi koji hoće da vide stvari onakve kakve su, već samo oni koji ih vide onako kako hoće. Ja sam poslednjih dana proučio nebrojene dokumente iz savezničke fioke savezničke vrhovne komande, koji sadrže, pored ostalog, i izveštaje o raspoloženju u Nemačkoj, odnosno memorandume o stavu i unutrašnjem držanju nemačkog naroda. Tu ima izveštaja koji vode poreklo i od diplomata. Pri lektiri ovih izveštaja čoveku se nameće zaista samo pitanje, da li su njihovi sastavljači bili slepi, ludi ili najgore propalnice. Ja bez okolišenja priznajem, da je, razume se, i u Nemačkoj bilo pojedinih subjekata, i da ih zacemento ima i danas, koji gotovo sa žaljenjem doživljavaju poredonosnu vojnu Trećeg Rajha. Nepopravivi reacionari ili slepe nihiliste mogu biti u srcu tužni što se sve drugačije zbiva nego što su se oni nadali. Samo njihov broj je isuviše smešan a njihov značaj još manji.

Na žalost, ima se utisak da se za ocenu nemačkog naroda spolja birao kao merilo baš ovaj ološ nacije, iz toga su se onda u bolesnoj fantaziji propalih političara javljala poslednja pribežišta za nove nade. A onda je po volji to nekad „general glad“, koga su britanske vojskovođe izabrali za saveznika, a nekad opet „preteća revolucija“. Jer nema takve ludosti, koju ovi ljudi neće servirati svojim narodima, samo da bi se tako za koju nedelju pomogli. Nemački narod dokazao je svoj unutrašnji stav pre svega držanjem svojih sinova, koji su se borili na bojnim poljima i koji su u toku nekoliko nedelja pobedili i uništili, posle Nemačke, najjačeg vojnog protivnika. Njihov duh bio je i jeste duh nemačke otadžbine.

* Okolni svet. Poslednja nada u očima engleskih političara bila je, osim njihovih saveznika i bivših državnih poglavara bez prestolja, državnika bez naroda i generala bez vojske, da će doći do novih komplikacija, za koje su verovali da će ih moći izazvati, služeći se pri tome svojom čuvenom praksom. Pravi Ahasver među ovim nadama bila je vera u mogućnost udaljavanja između Nemačke i Rusije.

Nemačko-ruski odnosi su konačno utvrđeni. Razlog za utvrđivanje ovih odnosa bio je u tome što su Engleska i Francuska, potpomagane u tome od neki malih država, stalno podmetale Nemačkoj osvajačke namere u krajevima koji se nalaze van kruga nemačkih interesa.

Čas su govorili da Nemačka želi da posedne Ukrajinu, čas opet da hoće da uđe u Finsku, drugi put su tvrdili da je Rumunija zagrožena, a najzad čak izražavali bojazan i za Tursku.

Pod takvim okolnostima smatrao sam da je umesno, da pre svega izvršim sa Rusijom jedno trezveno razgraničenje interesa, kako bi se jednom za svagda jasno znalo, šta Nemačka misli da za svoju budućnost smatra sferom svojih interesa, a šta, s druge strane, Rusija smatra važnim za svoj opstanak. Na osnovi ovog jasnog razgraničenja obostranih interesnih sfera, došlo je do novog razgraničenja nemačko-ruskih odnosa. Zato je detinjasta svaka nada da bi u toku izvršenja ovog sporazuma moglo doći do neke nove nemačko-ruske zategnutosti. Niti je Nemačka učinila jedan korak, kojim bi zašla izvan svoje interesne sfere, niti je Rusija učinila takav korak.

Prema tome, zabluda je nada Engleske, da bi ona, izazivanjem kakve nove evropske krize, mogla da postigne neko olakšanje svoje vlastite situacije, u koliko se to tiče odnosa između Nemačke i Rusije. Britanski državnici uviđaju sve nešto sporije, pa će u toku vremena naučiti da shvate i ovo što sam sada rekao.

Ja sam u svom govoru od 6 oktobra, za celo pravilno, pretskazao dalji tok ovog rata. Ja Vas uveravam, moji poslanici, da nijednog trenutka ne mogu sumnjati u pobjedu. Ako naročito ne treba baš u porazima gledati znake i garancije za konačnu pobjedu, mislim da mi je dosadašnji razvoj događaja potpuno dao za pravo. Iako sam još onda bio ubeđen da će stvari teći takvim tokom, ja sam i onda pružio Francuskoj i Engleskoj ruku za sporazum. Odgovor koji sam na to dobio još Vam je u sećanju. Svi moji argumenti o besmislenosti daljeg vođenja rata, o izvesnosti da će se, i u najpovoljnijem slučaju, mesto dobiti podneti samo žrtve, ili su dočekani sa potsmehom i porugom, ili se preko njih prešlo ćutke.

Ja sam Vas još onda uveravao da se bojim, da će me zbog ovog mog predloga o miru oglasiti još za plašljivca, koji neće više da se bori zato što više ne može da se bori. Baš je tako i bilo. Doduše, sam verujem da će današnja Francuska – razume se ne toliko njeni državnici, koliko njen narod – sasvim drugim očima gledati na taj 6 oktobar. Koliko je neizmernog jada od tada snašlo ovu veliku zemlju i njen narod! Neću ni govoriti koliko je bola nanoseno vojnicima, jer iznad toga stoji još strašniji bol, koji je nastao zbog nesavesnosti onih koji su bez ikakvih razloga bezobzirno oterali sa domaćeg ognjišta milione duša, rukovođeni samo jednom mišlju, da bi time možda napravili neke teškoće nemačkim operacijama. Svakako jedna prosto neshvatljiva pretpostavka. A ovo evakuisanje imalo je najštetnijih posledica baš za same saveznike, a najgroznije je bilo za pogođene i nesrećne žrtve. Ono što su gospoda Čerčil i Reno ovakvim svojim savetima i naredbama naneli zla i patnji milionima duša, ne može se iskupiti ni na ovom ni na onom svetu.

Sve to, kao što sam već rekao, nije trebalo da bude, jer ja još u oktobru nisam tražio ni od Francuske ni od Engleske ništa drugo do mir.

Ali gospoda koja zgrću zarade od investicija na naoružanje tražila su da se ovaj rat nastavi po svaku cenu, i sad su taj rat dobili.

Ja sam i suviše vojnik da ne bih imao razumevanja za nesreće jednog takvog razvoja stvari. Iz Londona sad čujem samo viku, ali nije to vika narodnih masa, već političara, koji trube da se borba tek mora nastaviti. Ne znam da li ti političari već sad imaju pravilne pojmove o nastavku ove borbe. Oni izjavljuju svakako da će rat nastaviti, makar Engleska i propala, iz Kanade. Nikako ne verujem da to treba razumeti, kao da će engleski narod otići u Kanadu, nego mi izgleda da će se tamo povući gospoda zainteresovana u ratnoj industriji. Narod će, nadam se, morati da ostane u Engleskoj. I onda će taj narod u Londonu svakako gledati drugim očima na rat, nego njegove takozvane vođe u Kanadi. Verujte mi, gospodo poslanici, da osećam gađenje prema ovoj sorti nesavesnih parlamentarnih upropastitelja naroda i države. Skoro me boli pomisao da je sudbina odabrala baš mene da gurnem ono što su ovi ljudi doveli padu.

Jer moja želja i namera nije bila da vodim ratove, već da podignem novu socijalnu državu najvišeg kulturnog stupnja.

Svaka godina ovog rata otkida mi taj rad, a ljudi, zbog kojih mi se zakida to vreme, jesu smešne nule koje bismo u najboljem slučaju mogli da nazovemo političkom fabričkom robom prirode, u koliko ih njihova kupovna pokvarenost ne žigoše nečim osobitim.

Mister Čerčil, evo, ponovo je izjavio da hoće rat. On je pre nekih šest nedelja započeo rat u onome prostoru gde smatra da je naročito jak, započeo je, naime, vazdušni rat protiv civilnog stanovništva, služeći se pri tom izgovorom da bombarduje postrojenja važna za rat. Ova postrojenja, posle Frajburga, čine otvorene varoši, varošice i sela, kuće, bolnice, škole, uabavišta i što već bombe pogode.

Dosad gotovo nisam dopuštao da se na to odgovara. Ali to nikako ne znači da je to naš jedini odgovor ili da će to tako i ostati.

Meni je sasvim jasno da će iz ovog našeg odgovora, koji će jednom doći, nastati beskrajni jad i beda za ljude. Dakako, ne za gospodina Čerčila, jer on će tada sigurno sedeti u Kanadi, gde su oni već preneli imovinu i decu otmenih ratnih šičardžija. Ali će za milione drugih ljudi nastupiti veliki jad. I gospodin Čerčil mogao bi mi ovoga puta, možda izuzetno, poverovati, kada sada govorim kao prorok sledeće: Na taj način biće uništeno jedno veliko svetsko carstvo. Jedno svetsko carstvo, koje nisam nikada nameravao da uništim, niti da mu nanese štete, samo meni je sasvim jasno da će se produženje ove borbe završiti potpunim uništenjem jedne od dveju zaraćenih strana. Mister Čerčil očigledno veruje da će to biti Nemačka. Ja znam da će to biti Engleska.

U ovom času osećam se obaveznim da pred svojom savešću uputim još jednom apel na razum u Engleskoj. Nadam se da to mogu učiniti, jer ja ne molim ništa kao pobeđeni, već govorim kao pobednik zdravom razumu. Ne vidim nikakav razlog koji bi nas primorao da produžimo ovu borbu.

Žalim žrtve koje će ta borba zahtevati. Hteo bih da ih uštedim i svom sopstvenom narodu.

Znam da su milioni nemačkih ljudi i omladinaca ispunjeni žarkom željom da se najzad ogledaju sa neprijateljem, koji nam je bez ikakvog razloga već po drugi put objavio rat.

Ali ja znam i to da se u domovima nalaze mnogobrojne žene i majke, koje su, i ako u najvećoj meri gotove da žrtvuju i poslednje što imaju, svojim srcima vezane za te žrtve.

Gospodin Čerčil može slobodno da odbije ovu moju izjavu, vičući da je to samo plod moga straha i moje sumnje u konačnu pobjedu. Ja sam svakako na taj način olakšao svoju savest s obzirom na ono što će doći.

Poslanici, članovi nemačkog Rajhstaga!

Ako se obazremo na poslednjih 10 meseci, osetićemo svi koliko dugujemo providenju, k koje je dozvolilo da nam uspe veliko delo. Providenje je blagoslovalo naše oružje i pratilo nas na našim teškim putevima. Ja sam lično duboko potresen, što sam svestan da mi je providenje odredilo da vratim svom narodu slobodu i čast. Sramota koja je pre 22 godine započela u Kopijenskoj Šumi izbrisana je za uvek na tom istom mestu. Danas sam evo pomenuo pred istorijom imena ljudi koji su mi omogućili da izvršim to veliko delo. Oni su svi dali sve od sebe, posvetili nemačkom narodu sve svoje sposobnosti i svoju privrženost.

Želim da završim, spominjući one bezimene koji nisu u manjoj meri izvršili svoju dužnost, one koji su milionima stavljali na kocku telo i život i u svakom času bili spremni, kao valjani nemački oficiri i vojnici, da za svoj narod doprinesu i poslednju žrtvu, koju čovek može da doprinese.

Mnogi od njih leže sada sahranjeni pored grobova u kojima leže njihovi očevi iz svetskog rata. Oni su svedoci skromnog junaštva. Oni su simbol za one stotine hiljada pešaka, oklopnih lovaca, oklopnih strelaca, pionira i artiljeraca, mornara i vazduhoplovaca, članovi SS-formacija, i za sve ostale borce koji su učestvovali u borbi nemačke oružane sile za slobodu i budućnost našeg naroda i za večnu veličinu nacional-socijalističkog Velikog Nemačkog Rajha.